

Lord

genaamd
De groote

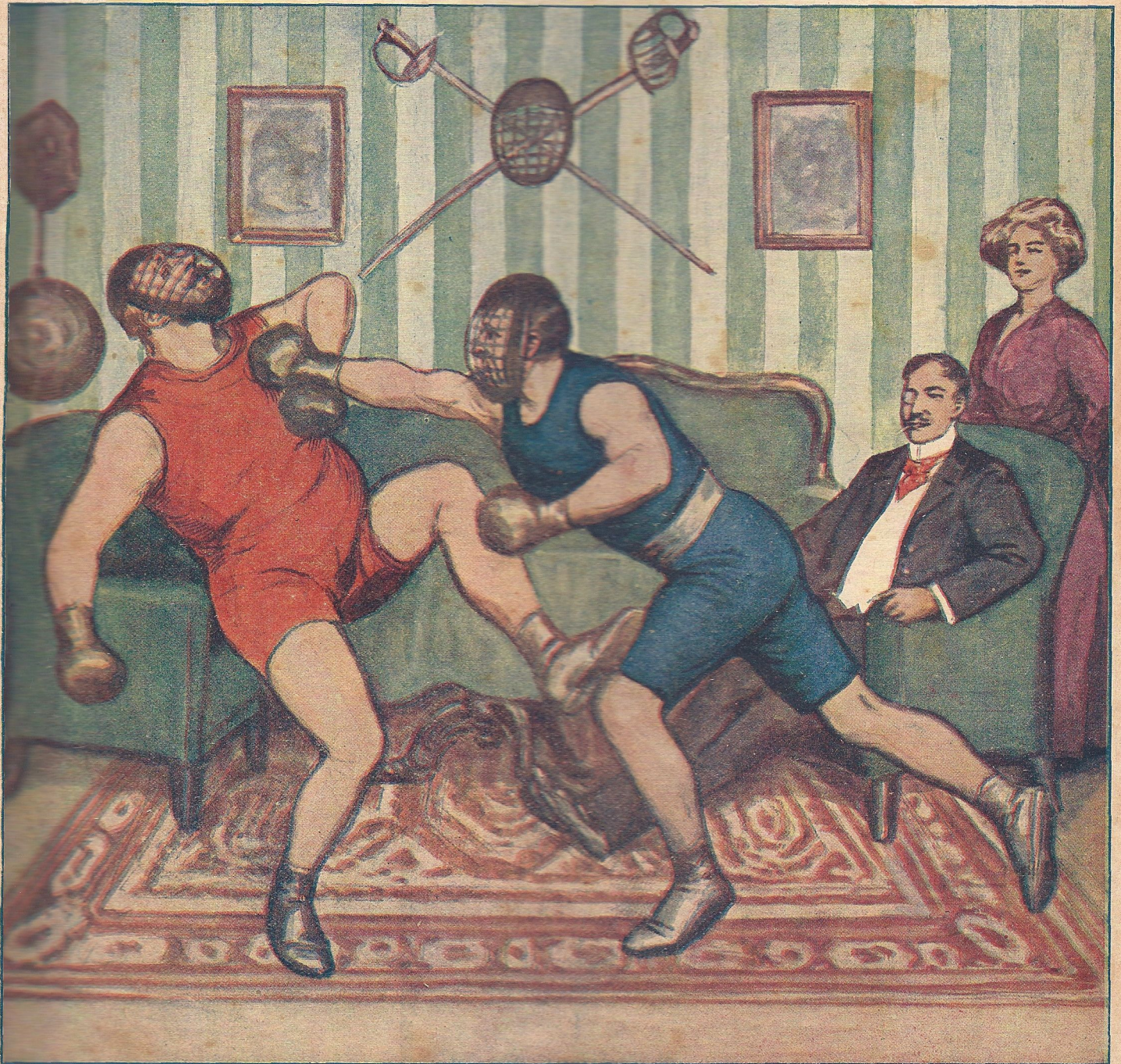
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 104

Verdiende loon.

10 Cents
België 25 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, HEERENGRACHT 313, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

De veertigste geboortedag.

Inspecteur van politie Baxter van het hoofdbureau Londen vierde zijn veertigsten geboortedag. De gezamenlijke beambten hadden hem des morgens een deputatie gestuurd en hem door het zenden van bloemstukken en verscheiden flesschen alcohol hun bewijzen van sympathie getoond.

Ook de „vloo”, de secretaris van den inspecteur, had een bouquet anjelieren meegebracht en plaatste deze op het schrijfbureau van zijn chef.

Stipt om negen uur, geheel en al tegen zijn gewoonte, kwam de inspecteur zijn bureau binnen en zooals de „vloo” dadelijk bemerkte, straalde zijn gelaat van genoegen.

Van alle kanten had hij, toen hij de gangen van het hoofdbureau van politie doorliep, gelukwenschen ontvangen, en hij gevoelde zich even gewichtig als de koning van Engeland.

Nadat de chef hem „goeden morgen” had gewenscht, ging de „vloo” naar hem toe en zeide:

„Ik ben zoo vrij, mijnheer de inspecteur, om u mijn beste wenschen met den dag van heden aan te bieden.”

„Al goed, al goed”, dankte Baxter en keek grimlachend naar de massa schriftelijke gelukwenschen.

„En welke goede wenschen heb je voor mij?” vroeg Baxter verder.

Hij wilde daarmee iets geestigs zeggen, daar hij den vorigen avond zijn secretaris een geduchten uitbrander had toegediend.

„Wanneer ik u iets mag wenschen”, antwoordde de „vloo” met zijn fijne ironie, „dan wensch ik, dat het u in dit jaar even goed gaat zoo als u mij dat toewenscht.”

Pats! — Inspecteur Baxter sloeg met de hand op de tafel, keek den driesten secretaris een oogenblik aan en riep:

„Word je weer brutaal? — Dan kun je onmiddellijk het vervolg van gisteravond ondervinden. Het is toch onbeschaamd van je, mij hetzelfde te wenschen, wat ik jou wensch. Ik wensch je namelijk, dat je eindelijk zult leeren, je tegenover je chef gehoorzaam en fatsoenlijk te gedragen. Het zou toch al te gek zijn, wanneer je dat ook van mij zoudt verlangen. En sta daar niet, alsof ook jij niet van mij, evengoed als de andere beambten, een les hadt gekregen, hoe je je tegenover je chef te gedragen hebt. En nu: de pink den naad van de broek!”

„Jawel, mijnheer de inspecteur!”

„En ga nu maar aan je werk en stoor mij niet verder”.

„Jawel, mijnheer de inspecteur!”

De hoofdman van Scotland Yard ging in zijn stoel zitten en begon de ingekomen brieven te lezen.

Plotseling gaf hij een luiden gil.

De „vloer” keek zijn chef aan en zag, dat hij een vel papier in de hand had, waarop hij met verstijfde blikken keek.

„Wat een onbeschaamdheid! Zoo'n dief, zoo'n ellendige misdadiger!”

Het vel papier vloog op den grond, en de inspecteur van politie sprong op en begon met de voeten op den op den vloer liggenden brief te trappen.

Een nieuwen vloed van scheldwoorden hoorde men nu uit zijn mond, en hij rustte niet, vóórdát het vel papier geheel vernield was.

„Kom eens hier!” riep hij tot de „vloer”, „en zoek die enveloppe op, waarin dit door mij vernielde vel papier zat en stop ze dan in de kachel. Ik wensch hier geen brieven van dezen schurk, dezen Raffles op mijn schrijfbureau te hebben”.

De „vloer” juichte inwendig, toen hij den naam Raffles hoorde en nu met zekerheid wist, dat John C. Raffles zoo vrij was geweest, ook den inspecteur van politie zijn gelukwensen te zenden.

„Hebt u van Raffles een brief ontvangen, inspecteur?”

„Jawel!” schreeuwde Baxter. „Juist als het vorige jaar. Een laagheid, een leelijke onbeschaamdheid om mij mijn geboortedag zóó te willen verstoren.”

De „vloer” zocht onder dit gesprek het door Baxter verlangde couvert en zei daarbij:

„Wat heeft hij u dan geschreven, mijnheer de inspecteur van politie?”

„Hij schreef mij, dat hij mij nog een zeer lang leven toewenschte en geen ontijdig pensioen. Dat schreef

hij. — Jawel, dat schreef hij — die kerel! Ik denk er volstrekt niet aan, pensioen te vragen. Ten minste niet eerder, dan nadat ik hem, den grootsten misdadiger van deze eeuw, eindelijk gevangen heb.”

„Dan zult ge lang leven,” dacht de „vloer” in stilte, doch luid zeide hij:

„Het is mij onmogelijk, mijnheer de inspecteur van politie, om het couvert terug te vinden.”

„Laat het dan maar, ga weer aan je werk en stoor mij niet meer.”

De inspecteur van politie ging nu ook weer voor zijn schrijfbureau zitten en las den brief verder.

Er werd geklopt, en nu verscheen de eerste deputatie van politiebeamten.

Met een gewichtig gezicht hoorde Baxter de lofredenen aan, die tot hem gesproken werden.

In zijn waanwijsheid vond hij het als van zelf sprekend, dat deze lieden een gedeelte van hun salaris hadden opgeofferd, om hem den reuzenbouquet en een mand champagne als cadeau aan te bieden.

Bijna tot des middags duurde het aanbieden van gelukwensen. Toen de klok twaalf sloeg en het bureau meer geleek op een bloemenwinkel, dan op het vertrek van een Londenschen inspecteur van politie, zei Baxter tot de „vloer”:

„Ik kom hedenmiddag hier niet terug. Jij kunt de zaken verder voor mij behandelen. Ik zal je daarvoor een flesch van den mij geschonken wijn vereeren.”

„Goddank,” dacht de „vloer”. „Dan krijg ik ten minste vandaag rust en behoef mij niet aan den kerel te ergeren. En de wijn — dien hij niet zelf koopt — is goed —”

De inspecteur van politie knipte een rooden anjelier uit het bouquet, dat hij van de „vloer” had gekregen, stak de bloem in zijn knoopsgat, zette zijn cylinder op het rechteroor en verliet in de beste stemming zijn bureau.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Mijn schoone dame mag ik hot wagen

Toen de inspecteur van politie op straat kwam, stak hij een sigaar aan, huurde een rijtuig en gaf den koetsier bevel, daar het een mooie herfstmiddag was, naar Regent Park te rijden. Onderweg dacht hij er over na, wat hij met zijn vrijen tijd zou doen. Voor alles dacht hij, dat hij, om den dag op waardige wijze te vieren, kennis met een mooi meisje moest maken.

Met dit doel verliet hij in de hoofdlaan van Regent Park het rijtuig en begon door de lanen te slenteren.

Op een der banken ontdekte hij eindelijk een dame, die in zijn smaak viel.

Het was eene jonge vrouw van omstreeks dertig jaren, die, in het lezen van een boek verdiept, niet op den naderenden inspecteur lette.

Eerst liep hij op een afstand om de dame heen en kwam daarbij tot de gevolgtrekking, dat de hoed een wonderwerk was en dat zoowel de mantel als het herfstkostuum een buitengewoon goeden smaak verrieden.

Naar haar toilet te oordeelen moest zij slank van gestalte zijn en het haar was, voor zoo verre hij het zien kon, van donkere kleur.

De kringen, die de inspecteur op zijn wandeling om het voorwerp van zijn bewondering heen maakte, werden steeds kleiner en eindelijk ging hij met een aanloopje op de bank naast haar zitten.

Doch de dame sloeg nog altijd geen acht op hem. Met welgevallen bekeek Baxter intusschen het fijne profiel en trachtte haar ook in de oogen te zien.

Om haar aandacht tot zich te trekken, stiet hij allerlei vreemde geluiden uit.

Maar ook deze geluiden schenen de dame niet zoo veel belang in te boezemen als de inhoud van haar boek.

Als laatste hulpmiddel begon Barter te hoesten.

Maar deze hoestaanval had slechts ten gevolge, dat verscheiden bejaarde ladies, die niet ver af zaten, met allerlei reukmiddelen en dropsoorten kwamen toesnelen, om den zieken man te helpen.

Het allerlieftst zou Baxter de bejaarde dames, die hem vriendelijk op den rug klopten, om hem verlichting te verschaffen, op zij hebben gestooten en daarom smaauwde hij ze af in plaats van haar te bedanken.

Bij deze ruwe woorden keek de dame op de bank eindelijk op en toen kon Baxter den ironischen lach, die over haar mooi gelaat vloog, zien.

Zij had wel begrepen, wat de inspecteur van politie met zijn hoesten bedoelde. Zij stond op, stak haar boek in haar handtaschje en ging met verhaaste schreden naar de stad terug wandelen.

Een oude dame, die Baxter bonbons wilde presenteren, werd door hem op zij gestooten, zoodat het zakje met zijn inhoud, tot vreugde van spelende kinderen, op het gras vloog.

Daarna liep Baxter als een jachthond de knappe vrouw achterna.

De door hem vervolgte jonge dame was zeker lid van een sportvereeniging in hardloopen. Zij liep zóó snel, dat Baxter moeite had, haar op een tamelijken afstand te volgen.

Vooraf toen beiden in het straatgewoel der stad kwamen, drong zij flink tusschen de voorbijgangers door, terwijl Baxter van alle kanten belemmerd werd. Nu en dan keek zij naar Baxter, die telkens, wanneer hij meende dat zij haar zwarte, betooverende oogen op hem gericht had, den hoed van zijn hoofd nam en een buiging maakte.

De dame scheen zich vroolijk te maken over de vervolging van Baxter; want indien Baxter wat meer menschenkennis had gehad, zou hij den guitigen spot in haar oogen duidelijk hebben opgemerkt.

Eindelijk sloeg zij den weg naar het Strand in en bleef voor een voornamen kapperswinkel staan. Daar keek zij nog eens naar Baxter om, die nu zoo snel als een haas kwam aanloopen, en trad daarna den winkel binnen.

De inspecteur van politie volgde haar op den voet,

Hij had alle zelfbeheersching verloren en hapte als een snoek naar het aas.

Toen hij in den, om dezen tijd van den dag ledigen winkel trad, zette hij een onnoozel gezicht. De vervolgte dame stond voor hem, en in haar nabijheid de eigenaar der zaak, gekleed in een witte jas. Deze had haar handen gegrepen, gaf haar een kus op de wang en zei:

„Lief wijfje, ben je daar eindelijk?”

„Ja, mannetje, en ik ben zoo vrij een vroegeren kennis van mij mee te brengen.”

„Een kennis?” vroeg de kapper verwonderd en keek Baxter aan, die verscheidene keeren een buiging maakte.

„Jawel, een kennis”, vertelde de jonge vrouw verder. „Ik ontmoette dezen heer in Regent Park. Hij is een schoolkameraad van mij en heet mr. Holl”.

„Zeer aangenaam”, antwoordde de kapper, die evenmin als Baxter begreep, wat de jonge vrouw in haar schild voerde.

In zijn verwaandheid dacht de inspecteur, dat de vrouw van den barbier nader kennis met hem wilde maken en hij bekeek dus de zaak van een zeer gunstigen kant.

Terwijl de beide heeren nader kennis met elkander maakten, vertelde de vrouw verder:

„Verbeeld je eens, Max, mijn vriend Holl is niet in zijn voordeel veranderd.

Vroeger kende ik hem zonder baard, en daarom verzocht ik hem, dat je weer een fatsoenlijk mensch van hem zoudt maken, door hem den baard weg te scheren.”

Nu werd het den inspecteur van politie te bont.

Doch wat zou hij doen? Uit den winkel wegloopen, om zijn baard te redden?

Dan liep hij gevaar, dat de barbier argwaan koesterde, en hem met zijn bediende zou achtervolgen. Dan zou alles opgehelderd worden en een flink pak slaag zou volgen als verdiende loon.

Hij beet dus met een lachend gezicht in den zuren appel, nam in den kapperstoel plaats en stamelde:

Jawel, jawel, ik zou gaarne willen dat u mij den baard wegscheerdet.”

In den spiegel vóór hem kon hij het vroolijk lachende gelaat en de flikkerende oogen van de kappersvrouw zien. Toen men hem den kapmantel om de schouders deed, had Baxter een gevoel, alsof men hem het hoofd wilde afslaan. De schaar ging door den mooien, blonden baard — ritsch — ratsch — Baxter's trots lag op den vloer.

De patroon bediende hem persoonlijk, en toen hij den inspecteur van politie had ingezeept, om hem de laatste haren van het gezicht weg te scheren, begon de mooie vrouw, die nu aan de cassa zat, luidkeels te lachen en zeide:

„Nu wil ik je de waarheid vertellen, Max.

Ik ontmoette namelijk dezen heer in Regent Park, of liever gezegd —”

Om 's hemels wil, dacht Baxter, als de vrouw nu maar zoo lang haar mond houdt totdat haar man het mes van mijn keel heeft.

De barbier hield een oogenblik op met scheren en wendde zich tot zijn vrouw, daar hij niet begreep, wat zij hem wilde vertellen. Van deze pauze maakte Baxter gebruik, om zich uit de handen van den barbier te redden.

Hij sprong van den stoel, snelde, alsof hij door den duivel werd vervolgd, met een half ingezeept en een half geschoren gelaat den winkel uit en liep als een krankzinnige langs het Strand totdat hij een rijtuig zag. Met één sprong was hij er in en riep tot den koetsier:

„Regent Park.”

Verlicht haalde hij weer adem, toen hij zich in het rijtuig in veiligheid bevond en met zijn zakdoek zijn gezicht eindelijk kon schoonmaken. Daarna liet hij het rijtuig stilhouden en stapte een anderen kapperswinkel binnen.

Toen hij dezen binnentrad en weer in een stoel voor den spiegel zat, geloofde hij eerst, dat het gezicht, dat hij daarin zag, niet zijn eigen was. Hij vertelde den barbier, die hem verwonderd aankeek, dat hij zich bij een collega over het slechte scheren zoodanig geërgerd had, dat hij half geschoren den winkel had verlaten.

Vijf minuten later stond Baxter met een glad geschoren gezicht, zelfs onkenbaar voor de „vloer”, op straat.

Toen hij zich in een hoedenzaak een nieuwen cylinder en wandelstok gekocht had — zijn ouden stok had hij bij het avontuur in den winkel der mooie barbiersvrouw laten staan — kwam hij langzamerhand weer in een beter humeur, en toen hij nu weer op het Strand was aangeland, dacht hij onmiddellijk weer aan zijn geboortedag.

Hij zette den cylinder op het rechter oor, nam den wandelstok onder zijn arm en liep als een echte Londensche dandy een tweede dame na, die zoo juist een bazar binnentrad en hem met verliefde blikken had aangekeken.

DERDE HOOFDSTUK.

Een mooie cylinderhoed.

Hij stapte tegelijk met de dame in een lift tot de derde étage van den bazar, waar allerlei damesartikelen verkocht werden, die gewoonlijk een heer niet het minste belang inboezemen.

Daar hingen de mooiste onderrokken en andere toiletbenodigdheden, waarin de dames veel belang stelden, maar die op Baxter niet den minsten indruk maakten. Van alle kanten keek men hem verwonderd aan, toen hij door de zaal liep, daar de dames niet gewend waren, dat een heer in deze afdeeling kwam.

De inspecteur van politie zag en hoorde echter niets.

Hij liep onafgebroken achter de dame aan, die nu weer zijn bewondering had gewekt.

Hij sloeg er ook geen acht op, dat zij een afdeeling binnenging, die door een deur van matglas tegen nieuwsgierige blikken was afgesloten.

Huppelend trad Baxter zonder argwaan het vertrek binnen, doch week door een angstgeschreeuw, dat tegelijkertijd van meer dan een dozijn dameslippen weerklonk, verschrikt achteruit.

Nu eerst zag hij, waar hij zich bevond.

Hij was in de afdeeling corsetten van het warenhuis. Doch voordat hij nog eens poolshoogte kon nemen omtrent de schoonheid van deze of gene dame, kwamen eenige boos geworden dames en winkeljuffrouwen naar hem toe, en van links en rechts regende het oorvijsen.

Daarna werd de deur opengemaakt, en hij viel zoo woest op den gladden vloer neer, dat verscheiden dames, die tusschen groote, kartonnen hoedendozen stonden, door hem meegesleept werden.

Nieuwe scheldwoorden en vloeken weerklonken; van alle kanten liep men naar den ongelukkigen inspecteur van politie toe; de chefs kwamen aanloopen, en het einde van het lied was, dat Baxter vier totaal vernielde dameshoeden moest betalen en verscheiden dames, die door hem omvergeworpen waren, zijn verontschuldigen moest aanbieden. Eindelijk was ieder weer

tot kalme gekomen, en Baxter vertrok als een gekastijde hond, uit het warenhuis.

Hij lette er niet op, dat het publiek hem van alle kanten uitlachte en hem met den vinger nawees.

Eerst toen hij zich in de groote vestibule van het gebouw bevond, bleef een in lompen gehulde bedelaar voor hem staan en riep luidkeels lachend:

„Mensch, wat zie je er uit! Men heeft je zeker met een luchtballon geslagen? Kijk maar eens naar je kachelpijp, die je daar boven op je hoofd hebt!”

Nu bleven er nog verscheiden menschen staan en keken lachend naar Baxter's cylinder, die half ingedeukt op zijn hoofd stond.

Baxter verdween haastig onder het gejubel der menigte, ging naar een naastbijgelegen hoedenwinkel en kocht daar zoo spoedig mogelijk, om geen tijd te verliezen, cylinder nummer twee.

En nu begaf hij zich weer naar het warenhuis, in de hoop de door hem achtervolgde dame eindelijk weer te vinden.

Hij liep wel een uur voor het gebouw heen en weer.

Zijn maag jeukte, omdat hij na het ontbijt niets meer gebruikt had en hij hield zich in gedachten bezig met het heerlijke verjaardagsdiner, dat hij later, in gezelschap van een schoone dame, gebruiken zou.

Terwijl hij nog overlegde, welke restauratie hij kiezen zou, trad de dame uit het warenhuis te voorschijn.

Nauwelijks had Baxter haar gezien, of hij liep haar na, vergat zijn hongerige maag en dacht er alleen aan of zij hem wel zou zien.

Maar ook deze dame scheen niet veel belang in Baxter te stellen.

Aan het Strand stapte zij in een omnibus en Baxter liep dien achterna, totdat het hem eindelijk gelukte, om het rijtuig in te halen; want de Engelsche omnibussen houden alleen stil, waar de straten zich kruisen.

Bij den sprong in den omnibus vloog Baxter's cylinder nummer twee van het hoofd en was reeds in het

eerstvolgende oogenblik door een auto geheel vernield.

Maar de inspecteur bleef onder het verlies zeer kalm.

„Het is toch wel onaangenaam, dat ik mijn cylinder verloren heb,” sprak hij zóó luid, dat de dame wel vermoeden moest dat hij deze woorden tot haar gericht had.

De dame lachte en antwoordde:

„U schijnt heden een bijzonder geluk met uw hoeden te hebben.”

Inspecteur Baxter gevoelde zich gelukkig, dat zij eenige woorden tot hem richtte.

„Hé,” antwoordde hij, „stelt mevrouw belang in mij?”

„O ja,” zeide zij lachend en sprak nu zóó luid, dat alle menschen in den omnibus het hooren konden, „u bent immers de heer, die zoeven uit de damesafdeeling van het warenhuis gesmeten is?”

Baxter bloosde, omdat aller oogen zich nieuwsgierig op hem vestigden.

„Jawel,” stamelde hij. „Maar ik ben slechts toevallig in de damesafdeeling gekomen, omdat ik het warenhuis niet kende. Een tweeden keer zal mij dit niet gebeuren.”

Op dit oogenblik kwam de conducteur in het rijtuig met den geheel vernielden cylinder in de hand.

„Hier is uw hoed, sir,” zeide hij. „Een straatjongen heeft hem opgeraapt en mij gebracht.”

Nu stond de dame op, om den omnibus te verlaten, en Baxter volgde onmiddellijk haar voorbeeld.

Ja, het gelukte hem zelfs, zich vooruit te dringen, om de dame op galante manier bij het uitstappen de behulpzame hand te bieden. Toen zij beiden op straat stonden, wees de dame naar een hoedenzaak, en zei:

„Wilt u niet een nieuwen cylinder koopen, mijnheer?”

Baxter schudde energisch het hoofd, hij wist, dat hij haar daardoor onmiddellijk uit het oog zou verliezen.

„Neen,” zeide hij. „Het doet mij goed aan mijn hoofd, als ik zonder hoofddeksel blijf.”

„Doch u zult verkouden worden, mijnheer!”

„O, zeker niet in uw gezelschap, juffrouw!”

„Zeg geen vleierijen, sir. Ik ben trouwens dadelijk thuis en dank u zeer voor uwe begeleiding.”

„Ik zou mij gelukkig gevoelen,” zei Baxter met een buiging, „als ik nog wat in uw gezelschap mocht blijven.”

Zij keek hem guitig van ter zijde aan:

„Inderdaad, mijnheer?”

Baxter legde de hand op zijn hart en zeide:

„Ik verzeker het u op mijn eerewoord!”

„Dan moet u toch wel moed bezitten.”

„In hoeverre?”

„Ik ben namelijk de vrouw van een tandarts, en indien u nog in mijn gezelschap wilt blijven, moet u met mij naar huis gaan, ik zal u dan aan mijn man voorstellen, dan moet ge door hem uw tanden laten onderzoeken.”

„Dat zou mijn tanden geen schade doen,” verklaarde Baxter. „Dan paar ik tegelijkertijd het nuttige aan het aangename. Ik ben gaarne bereid met u mede te gaan.”

Hij bemerkte niet, dat een spottend lachje over haar mooi gezicht vloog.

En zoo liep Baxter maar steeds achter haar aan, de trappen op, en bevond zich weldra in de wachtkamer van den tandarts.

„Ik zal mijn man zeggen,” zei de dame, „dat u hier bent. Ik zal u als een goed vriend van mij voorstellen. Hoe is uw naam?”

„Baxter — James Baxter. —”

„Baxter?” lachte de mooie vrouw; „bent u wellicht de beroemde inspecteur van politie Baxter?”

„Jawel, dat ben ik.”

„Maar dat geloof ik niet.”

„Ik kan mij legitimeeren. Ik heb mijn portret in den zak.”

Haastig kreeg hij uit den borstzak de legitimatiekaart waarop zijn portret stond; daarbij dacht hij er echter niet aan, dat hij in dien tusschentijd zijn baard had moeten opofferen.

De vrouw begon luidkeels te lachen, gaf hem de kaart terug en zeide:

„Het is zeker uw vader, wiens portret u mij getoond hebt?”

„Waarom mijn vader?”

„U draagt toch geen baard!”

Baxter had op dit oogenblik tofaal vergeten, dat hij glad geschoren was. Hij bracht zijn rechterhand aan de kin, om, volgens ouder gewoonte, aan zijn baard te strijken, en nu werd het hem eerst weder duidelijk, dat hij dien eenige uren geleden verloren had.

„U hebt inderdaad gelijk, mevrouw,” antwoordde hij verward. — „U hebt groot gelijk. Ik heb mij namelijk dezen morgen den baard laten afscheren. Ik had niet kunnen denken, dat mij dit zoo jong zou maken. Zie ik er inderdaad zoo jong uit?”

„Jawel,” knikte zij. „U ziet er uit als de zoon van uw vader. Doch nu zal ik mijn man waarschuwen.”

Baxter had zich gedurende meer dan tien minuten in de wachtkamer verveeld, toen de deur werd open-gemaakt en een flink gebouwd persoon binnentrad, die zich aan hem als dr. Haller voorstelde.

„Mijn vrouw vertelde mij, dat u een goede kennis van haar zijt, en het verheugt mij, dat u van plan bent van mijn diensten als tandarts gebruik te maken. Wilt u zoo goed zijn, mij naar mijn spreekkamer te volgen?”

Nu begon Baxter's hart toch eenigszins luider te kloppen, zooals bij ieder mensch, die naar een tand-arts gaat.

„Wees zoo goed om in den operatiestoel plaats te nemen,” zei de tandarts met een vriendelijke handbe-weging.

„Ik — ik — ik — ik — heb — heb — heb — in het geheel geen kiespijn,” stamelde Baxter, toen hij in den operatiestoel plaats nam.

„U zoudt ook zeer dwaas zijn, als u eerst naar den tandarts ging, als u kiespijn hadt. Een verstandig mensch laat zich eerst de tanden onderzoeken, opdat hij geen kiespijn en slechte tanden krijgt.

Wilt u zoo goed zijn, nu eens uw mond open te maken?”

Baxter opende den mond en Haller begon met een instrument op de tanden te kloppen en ze te onderzoeken. Plotseling begon de inspecteur van politie luid-keels te schreeuwen.

Het instrument was met verscheidene holle kiezen in aanraking gekomen.

„Dat doet zeker pijn?” vroeg de tandarts met een medelijdend gezicht.

„Au,” schreeuwde Baxter, „doe dat niet weer.”

„Wees toch niet zoo teergevoelig. Wij moeten daar iets aan doen, de tanden zijn aangestoken.”

„Maar om 's hemels wil niet trekken!” schreeuwde Baxter, wien het angstzweet op het voorhoofd stond.

„Daar denk ik volstrekt niet aan,” stelde hem de tandarts gerust. „Ik zal alleen de tanden inspuiten, opdat zij niet tot verrotting overgaan. Blijf stil liggen, in eenige seconden is alles voorbij.”

„Neen — neen — ik dank u,” antwoordde Baxter en wilde opstaan.

„Kom, u bent toch een moedig man!” klonk op dit oogenblik de stem der vrouw van den tandarts, en Baxter bemerkte nu eerst, dat zij ook in het vertrek aanwezig was.

„Natuurlijk heb ik moed, beste mevrouw,” antwoordde Baxter, en om zich niet voor de dame, waarop hij verliefd was, te blameeren, ging hij weer in den

operatiestoel liggen, deed den mond wijd open en zei:

„Ga uw gang, mijnheer!”

„Welnu,” antwoordde deze. „Doe dan nu uwe oogen dicht.”

De inspecteur van politie deed zooals hem werd be-volen. In het volgende oogenblik kreeg hij een razende pijn aan de rechterwang, en met een luid „au — au!” sprong hij op.

De dokter stond voor hem, hield een kies van den inspecteur van politie in de hand, keek hem vriendelijk aan en zeide:

„Die zal u geen pijn meer doen. Die hebben wij al vast.”

Baxter, die zich den mond spoelde, keek den tand-meester angstig aan en riep:

„Wilt u misschien nog een trekken.”

„Vier stuks,” antwoordde de tandarts.

Op hetzelfde oogenblik liet Baxter het glas met water, dat hij in de hand hield, op den grond vallen, wierp nog een woedenden blik op de luidkeels lachen-de vrouw van zijn kwelgeest en vloog toen zoo snel hij kon uit de nabijheid van den tandarts.

Doch even vlug kwam deze achter hem aan en riep:

„U moet mij nog tien shilling betalen.”

Baxter sneet het geld op de trap en holde weg.

Hij was bang, dat de tandarts hem wilde beetpak-ken, om hem nog de andere kiezen uit te trekken.

Diep ademhalend kwam hij op straat en achtte zich gelukkig, dat hij er nog zoo goed af was gekomen.

Hij ging nu eerst naar een hoedenwinkel en kocht zich cylinder nummer vier.

Toen hij dezen op zijn hoofd had, en zich in den spiegel bekeek, bemerkte hij, dat zijn wang aan den kant, waar de kies getrokken was, begon op te zwellen.

„U hebt zeker kiespijn?” vroeg de winkelier belang-stellend.

Baxter, die dacht, dat de man den spot met hem wilde drijven, keek hem woedend aan en verliet met den hoed op het hoofd den winkel.

Voorloopig had hij geen lust meer in verdere avontu-ren, en hij besloot, eerst wat te gaan eten.

Dit ging helaas wegens de getrokken kies met tame-lijke pijn gepaard.

Baxter was daarover zoo woedend, dat hij gaarne den tandarts in een dichtgesloten celwagen naar Scot-land-Yard had laten brengen en hem daar door twaalf Iersche agenten van politie met knuppels flink laten afranselen, zoodat hij niet spoedig weer iemand een kies zou trekken, zonder daarom verzocht te worden.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een aaneenschakeling van vergissingen.

„Na het ontbijt zal ik jou in een mooi, jong meisje omtooveren,” zei John C. Raffles tot zijn vriend Charly Brand, die hem reeds sedert jaren trouw bij al zijn avonturen terzijde stond.

„Om 's hemelswil,” riep Charly Brand verschrikt uit, „doe alles met mij wat je wilt, doch verkleed mij niet als een lady. Ik denk nog met schrik aan het laatste voorval, toen ik als jonge dame voor de toekomstige vrouw van den inspecteur van politie Baxter moest spelen.”

„Het geldt hier alleen een grap, mijn beste Charly,” zei Raffles, en hij knipte listig met zijn oogen.

„Want vandaag, boy, viert, zooals je wel weet, onze beste vriend en beschermer zijn geboortedag, en ik verwed tien pond tegen een pruimepit, dat hij dezen dag gebruiken wil om het een of andere galante avontuur na te jagen.”

„Een Don Juan is hij, dat komt uit,” lachte Charly Brand, „doch in weerwil daarvan zou het mij aangenamer zijn, als je mij niet in dameskleeren gingt steken. Je hebt zeker weer den een of anderen dollen strek in den zin.”

„Dat komt uit,” lachte Raffles. „En ik heb nog wel voor deze mop mijn ouden vriend, den prijswinner in het boksen Sunday, in den arm genomen. Hij zal de grap, die ik met Baxter voor heb, mee helpen uitvoeren.”

„En wat is dat voor een grap?”

„Wij zullen Baxter vanmiddag om vijf uur in het hoofdbureau van politie opschellen en hem mededeelen, dat een jonge dame, die hem onlangs zag, hem persoonlijk haar gelukwenschen wil aanbieden.”

„En dan?”

„Het zou jammer zijn, als ik de grap reeds vooruit vertelde. Maar ik sta je er borg voor, dat niet alleen jij, maar ook geheel Londen pret in de zaak zal hebben. Ga nu met mij naar mijn kleedkamer, opdat ik je aankleed.”

Beiden verlieten de rijk gemeubileerde eetkamer, die zich in de weelderige villa van den vorst van alle avonturiers, den grooten John C. Raffles, bevond, en gingen naar de kleedkamer.

John C. Raffles had daar in groote kasten bijzonder smaakvolle costuums, en nu wilde hij zijn best doen, om van Charly Brand een voorname, elegante dame te maken.

Hij schminkte den jongen man meesterlijk en zette hem een valsche pruik vol krullen zóó op het hoofd, dat de scherpste toeschouwer niet kon bemerken dat dit slechts een masker was.

Buitendien wist Charly Brand, door de lessen die Raffles hem gegeven had, zich zeer goed als een dame te gedragen.

Inspecteur Baxter was met een opgezwollen wang in het hoofdbureau van politie teruggekeerd.

Reeds bij den ingang van Scotland Yard moest hij de gevolgen van zijn avonturen ondervinden.

„Halt!” schreeuwde de wachthebbende agent en trad hem in den weg.

„Wat wil je toch?” schreeuwde Baxter.

„Hou je mond en antwoord als je wat gevraagd wordt,” was het antwoord van den agent.

Baxter begon te vloeken en dit gaf den braven Ierschen agent er aanleiding toe Baxter aan te grijpen, hem heen en weer te schudden en de trap af te smijten.

„Ik zal je direct laten aflossen,” riep de inspecteur den agent toe.

Deze wees met de hand naar zijn voorhoofd, hetgeen zooveel zeggen wilde als: „je bent gek!”

Een inspecteur van politie, die juist voorbijkwam om in het hoofdbureau te gaan, werd door Baxter aangehouden.

„Wat mankeert u?” riep de inspecteur, „waarom houdt ge mij bij den arm vast?”

„Ach, mr. Torwick, ik hoop dat u mij kent, ik ben inspecteur Baxter.”

De ander keek hem een oogenblik aan en antwoordde toen:

„Houd een ander voor den gek, maar mij niet!”

Daar herinnerde Baxter zich, dat het misverstand ontstaan was, wyl hij geen baard meer had.

„Ja, ik ben het toch!” verzekerde hij. „Ik heb mij den baard laten wegnemen.”

Nu salueerde de inspecteur. Hij herkende den chef van Scotland-Yard weder.

„Vergeef mij, mijnheer de inspecteur,” zei hij, want hij vreesde diens wraak, „u zult wel begrijpen, dat ik u niet dadelijk herkennen kon.”

Baxter werd opnieuw opgehouden, toen hij in een der voorvertrekken van het bureau kwam, waar twaalf agenten aanwezig waren.

Deze sprongen op hem toe, om hem het binnenkomen te beletten.

Het had niet veel gescheeld, of hij was uit zijn eigen bureau gesmeten.

Eindelijk kon hij toch in zijn bureau komen.

„Vervloekt,” riep hij, toen hij op den drempel kwam, de „vloer” voor zijn schrijfbureau zag zitten, een flesch wijn drinkend en de krant lezend.

Baxter, wien de gal overliep, wilde hem een oorvijs geven.

Om dit af te weren, greep de „vloer” de half leege wijnflesch, en in plaats dat de vuistslag zijn hoofd trof, kwam die tegen de flesch aan, zoodat deze door het venster op de binnenplaats vloog.

Nu sprong de „vloer” op, greep den gewaanden vreemdeling aan en wierp hem op den grond.

De inspecteur kreeg den eenen slag na den andere; hij riep om hulp en eenige agenten naderden.

Het gelukte dezen, de beide vechtenden van elkaar te scheiden, en toen de „vloer” nu gewaar werd dat de gewaande indringer niemand anders dan inspecteur Baxter was, wilde hij zijn hoed krijgen om zich te verwijderen.

„Je blijft hier!” schreeuwde Baxter; „je zult het bureau niet verlaten, vóórdát ik je gewurgd heb! Ga niet weg!” En na deze woorden verdween hij in het zich naast het bureau bevindende toiletkamertje, en weldra hoorde de „vloer” het gedruisch van water, dat uit de leiding stroomde.

Voorzichtig sloop Marholm naar de op een kier

staande deur en zag dat de inspecteur met het gezicht bij de waterkraan, met een zakdoek de opgezwollen wang trachtte af te koelen.

Eindelijk scheen hij daarmede gereed te zijn, want Marholm bemerkte, dat hij de kraan wilde dichtdraaien.

Maar deze moeite scheen te vergeefsch; er was geen beweging in de kraan te krijgen.

De „vloer” zag toen, dat Baxter met alle kracht aan de kraan werkte, maar het water bleef doorstromen.

Nu begon de geweldige van Scotland-Yard de „vloer” te roepen.

„Wat verlangt u, mijnheer de inspecteur?” vroeg deze.

„Ik geloof, dat ik de kraan stukgedraaid heb. Probeer jij het eens.”

De „vloer” onderzocht den toestand en bemerkte al spoedig, dat Baxter den verkeerden kant opgedraaid had.

„U hebt de kraan niet kapot gedraaid, inspecteur, maar geheel opengezet. Ziet u wel, als u naar dezen kant draait, dan is zij gesloten.”

„Houd je mond. Ik heb je niet naar hier geroepen om mij de les te lezen, maar om de kraan dicht te draaien. Kom nu ~~meer~~ naar mijn bureau, ik heb nog een ernstig woord met je te spreken.”

Juist toen hij weer bij zijn schrijfbureau kwam, belde de telefoon.

„Hallo, wie daar?” vroeg Baxter.

Over het gelaat van den inspecteur gleed een vroolijke trek.

„Wat? Een jonge dame? — Zoo, zoo — zóó jong nog? — zeker — het zal een groote eer voor mij zijn op mijn geboortedag een bouquet van u te ontvangen. Maar mag ik u een vraag doen — bent u alleen of onder begeleiding? — Alleen — o, dat is goed, ik zal binnen tien minuten in den banketbakkerswinkel zijn, is het niet Strand 215 — o, ja — ik zal u reeds aan den bouquet herkennen. Ik zal mij dadelijk gereed maken. Tot ziens!”

Hij hing het toestel op en op hetzelfde oogenblik ging ook de jonge dame in den banketbakkerswinkel van de telefoon weg.

Vlak naast haar in de telefooncel stond John C. Raffles, met een spottend lachje om den mond.

„In orde,” zei hij, toen de dame — het was niemand anders dan Charly Brand — het toestel weer aan den haak hing. „Nu hebben wij den jarige in de val!”

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een stille vereeerster.

Inspecteur Baxter was zō nieuwsgierig, dat hij hijgend in den banketbakkerswinkel, waar de onbekende met haar verjaarsbouquet hem wachtte, aankwam.

Er waren slechts eenige dames in den banketbakkerswinkel aanwezig, toen de inspecteur van politie binnenkwam.

Onmiddellijk bij zijn binnentreden bespeurde hij, ook zonder den reuzenbouquet, dien zij in haar hand hield, de bijzonder mooie dame met het blonde haar en den grooten hoed met kostbare zwarte pleureuses.

Maar de dame scheen hem niet te herkennen. Onverschillig keek zij naar de deur en Baxter werd inwendig woedend, want het was zeker, dat ook nu weer zijn ontbrekende baard de oorzaak was, dat de dame hem niet herkende.

Het was inderdaad zoo. Charly Brand had werkelijk den inspecteur zonder zijn baard niet herkend en daarom sprong hij verschrikt op, toen Baxter naar zijn tafeltje kwam, een diepe buiging maakte en zei:

„Neem mij niet kwalijk, dame, dat ik u hier aanspreek, doch aan den grooten bouquet bemerk ik, dat u op mij wacht.”

„Onbeschaamde!” riep de lady toornig, „wie denkt u eigenlijk, dat u voor hebt?”

Charly Brand meende inderdaad, dat een vreemde zoo vrijpostig was om hem als dame aan te spreken.

„Hé,” zei de inspecteur, „u herkent mij niet? — Op raad van een vriend heb ik mijn baard laten wegnemen.”

Thans herkende Charly Brand hem.

„O,” antwoordde hij, „nu herken ik u. U ziet er veel jonger uit. Maar — met den baard bevalt gij mij beter.”

„Zoo — beval ik u dan nu niet meer?”

„O jawel. Zelfs zeer goed!”

Baxter kuste haar hand en antwoordde:

„Ik zou mij nog gaarne een vraag willen veroorloven, dame. Waaraan heb ik het te danken, dat u mij kent?”

„Dat zoudt u wel gaarne willen weten,” antwoordde Charly Brand. „Het is ook reeds vrij lang geleden, dat u met mijn vriendin Lissy hebt verkeer.”

„Lissy — Lissy,” dacht de inspecteur. „Welke Lissy zou dat zijn?”

Hij kende misschien een dozijn Lissy's, maar durfde dat natuurlijk niet verraden en daarom vroeg hij:

„O, kent u mij door mejuffrouw Lissy?”

Charly Brand moest lachen, want hij kende geen enkele Lissy.

„Jawel,” zeide hij. „Ik ken u door mejuffrouw Lissy, en toen u met haar omging, was ik zeer jaloersch.

Ik heb destijds uw verjaardag genoteerd en nam heden de gelegenheid waar om u persoonlijk een bouquet te overhandigen.”

Charly Brand gaf bij deze woorden de bloemen aan Baxter, die ze met genoegen bekeek.

„Mijn broeder is ook een groote vereerder van u, mijnheer de inspecteur.”

„Uw broeder?”

„Ja, mijn broeder,” antwoordde Charly Brand; „u hebt misschien reeds van hem gehoord. Hij heet Sunday.”

„Tot mijn spijt niet,” antwoordde Baxter. „Wat doet uw broeder?”

„Hij is onderwijzer in het boksen.”

„Onderwijzer in het boksen? — Dat is uitstekend. Ik heb er reeds lang naar verlangd om met een onderwijzer in het boksen kennis te maken.”

„Wilt u misschien boksen leeren?”

„Ja, dat wilde ik.”

„Mijn broeder zou er zich zeer over verheugen, als

u hem wildet bezoeken. Ook hij zou u gaarne willen feliciteeren met uw geboortedag —”

„Ik ben gaarne bereid om met u naar uw broeder te gaan.”

„Ja, maar —” Charly Brand zweeg, alsof hij zich schaamde om verder te spreken.

„Maar —?”

„Ik moet u verzoeken om mijn broeder er niets van te laten merken, dat —”

„Nu — en? —”

„Dat ik u hier met een bouquet heb opgewacht. Mijn broer zou dan woedend worden.”

„Ik begrijp u — ik begrijp u,” zei Baxter. „Wij zullen de zaak geheim houden.”

„Ik mag mij nu niet langer ophouden, anders zou mijn broeder argwaan krijgen.”

Charly Brand stond op, maar dat wenschte Baxter niet.

„Maar, dame, blijf tenminste nog een half uurtje.”

„Nee — nee, waarde inspecteur, ik moet nu naar mijn broeder, daar kunt u mij terugzien.

Nogmaals mijn beste gelukwensen!”

„Mag ik dan tenminste weten, waar mijnheer uw broeder woont?”

„Bloomstreet nummer zestien!”

„Bloomstreet nummer zestien,” herhaalde Baxter.

„Ja, in elk geval moet u een voorwendsel hebben om mijn broeder te bezoeken. Hij mag niet het geringste vermoeden hebben, dat u om mij komt, want dan zou hij verontwaardigd zijn. Hij weet namelijk, dat u met verscheiden dames liefdesbetrekkingen hebt gehad.”

„Maar, waarde dame, dat is niets dan kwaadsprekerij. Ik ben zoo rein als de pas gevallen sneeuw. Ik heb nog nooit iets met dames te doen gehad. Maar wacht, ik kom daar op een goede gedachte! Ik wil bij uw broeder les nemen in het boksen.”

„Zeer goed,” antwoordde Charly Brand. „Dat is een goed voorwendsel. Dus tot weerziens, mijnheer de inspecteur!”

Weder drukte inspecteur van politie Baxter een vurigen kus op de hand van Charly Brand en keek hem als een verliefde kater na, toen deze den banketbakkerswinkel verliet.

Een half uur later betrad Charly de woning van den bokser Philip Sunday. Hij ontmoette daar Raffles, die met zijn ouden onderwijzer eenige oefeningen maakte.

„Hallo, Charly, hoe is je avontuur afgelopen?”

„Prachtig,” lachte de gevraagde. „Baxter heeft zich

met zijn licht ontvlambaar hart tot over de ooren op mij verliefd en ik geloof, dat hij binnen eenige minuten hier zal zijn.”

„Dan is oppassen de boodschap,” zei Raffles. „En jij moet nu weer verdwijnen en aan den anderen kant der straat opletten, totdat Baxter het huis is binnengegaan. Alles moet volgens het programma worden afgedaan.”

De groote bokser Sunday schaterlachte en zei:

„Gentlemen, ik heb mij gedurende mijn gansche leven nog nimmer zoo op een bezoek verheugd, als op dat van den inspecteur van politie Baxter.”

Charly was nauwelijks eenige minuten vertrokken, toen er aan de woning van Sunday werd gescheld en inspecteur van politie Baxter verscheen.

„Wat wenscht u, mijnheer?” vroeg Sunday, wiens vuisten in groote bokshandschoenen staken.

Baxter keek het vertrek rond en zag dat iemand, waarschijnlijk een leerling van den bokser, in een grooten leeren fauteuil zat, terwijl voor hem, zoodat Baxter het gezicht van den leerling niet kon zien, een bediende stond, die met een grooten handdoek den uitgeputten leerling versche lucht toewaaide.

„Ik ben hier gekomen — mijn naam is inspecteur van politie Baxter, van Scotland-Yard —” hij zweeg een oogenblik, om zich van de uitwerking, die deze titel op den bokser maakte, te overtuigen, en ging daarna voort:

„Ik heb namelijk van uw grooten naam als onderwijzer in het boksen zeer veel gehoord, en wilde u verzoeken om mij ook onderricht in het boksen te geven.”

„Zeer aangenaam,” antwoordde Sunday. „Juist bij uw beroep, mijnheer de inspecteur, zou de kunst van te kunnen boksen van groot voordeel zijn. U kunt dan op een gansch andere manier klappen onder het publiek uitdeelen. Na drie uur onderwijs sta ik u borg, dat u zulk een behendigheid zult hebben, dat u ieder persoon, ja zelfs een bokser, met één enkelen vuistslag zult neervellen.”

„Dat is prachtig!” antwoordde Baxter. „Een dergelijke kunst had ik mij reeds lang gewenscht.”

„Deze vaardigheid kunt u van mij leeren. Natuurlijk laat ik mij als onderwijzer zeer goed betalen.”

„Dat spreekt vanzelf,” antwoordde de inspecteur. „Zeg mij, welken prijs u verlangt.”

„Mijn leerlingen behooren tot de eerste kringen. Ik heb bijvoorbeeld den Lord-Mayor Aberdeen geheel gevormd. Ik heb als leerlingen de Lords Dugley, Halpern, Jatow, Crowbrown en Melvell gehad, en nog ver-

scheiden andere voorname heeren onderricht gegeven."

Baxter boog het hoofd bij het hooren van Englands eerste mannen. Hij vond zich, ondanks zijn titel als inspecteur van politie, zeer nietig.

„U kunt wel nagaan, mijnheer de inspecteur, dat ik het niet noodig heb, om mijn kunst iederen burgerman te leeren.

Ik ben zeer verwend, en het honorarium dat ik ontvang, bedraagt dikwijls een klein vermogen."

Nu werd het den inspecteur toch plotseling angstig te moede. Deze man scheen voor hem onbetaalbaar te zijn.

„Doch ik ben geneigd, een burgerman zooals u bijvoorbeeld, mijnheer de inspecteur van politie, als leerling voor een klein bedrag aan te nemen, als u toont eenigszins aanleg te hebben.

Ik heb hier verscheiden heeren, die ik uit eigen belang les geef. Wij kunnen toch, als u het goed vindt, onmiddellijk een kleine proef nemen, opdat ik daarna een oordeel kan vellen,

Hé, Tom —"

De bediende ging naar zijn meester en zei:

„Yes, master."

„Trek dezen heer zijn jas uit en geef hem een costuum en een paar bokshandschoenen. Ik wil met hem een kleine oefening doen."

Nu werd Baxter nog angstiger. Hij wist, dat hij een zeer slecht worstelaar was. Bij de kloppartijen met de „vloot" had hij steeds het onderspit moeten delven.

En nu moest hij met een meester in het boksen in het strijdperk treden.

Maar hij durfde zich in geen geval weer terugtrekken, en buitendien hoopte hij, dat ieder oogenblik de zuster van den bokser, voor wie hij hierheen was gegaan, verschijnen zou.

Terwijl de bediende hem de jas uittrok, hem zijn vest en das afnam en hem de zware, dikke leeren handschoenen aantrok, zei de bokser tot den leerling, die nog altijd uitgeput in den stoel zat:

„Ik weet waarlijk niet, mijn beste Lord, waar mijn zuster blijft. Ik vermoed, dat zij is uitgegaan."

„Ik kan u mededeelen," zei de bediende, „dat de lady hierover in den bloemenwinkel was; zij zal zeker de een of andere kennis op haar geboortedag willen gaan gelukwenschen."

Baxter zweette van angst, toen hij plotseling over zijn geheimzinnig rendez-vous hoorde spreken. Buitendien durfde hij den persoon, die in den leuningstoel zat, en dien de bokser met Lord had aangesproken,

volstrekt niet aan te zien. Hij bezat te veel eerbied voor een Engelschen Lord.

Op dit oogenblik werd de deur geopend en juffrouw Sunday — of, beter gezegd, Charly Brand — kwam binnen.

Nauwelijks zag de inspecteur haar, of Charly deinsde verschrikt terug, wat natuurlijk slechts komedie-spel was, en riep:

„Mijn hemel!"

„Wat is er?" riep de bokser. „Wat heb je met dezen heer?"

„Niets — niets" — stamelde Charly Brand.

„Houd je stil!" riep de bokser, en zijn oogen rolden van woede.

„Tusschen jou en dezen heer schijnen relaties te bestaan, die ik niet ken. Je krijgt een schrik toen je hem zaagt. Beken maar. Ken je hem?"

„Neen — neen — ik ken den inspecteur niet!"

„Ha!" riep de bokser, „nu heb ik je gesnapt."

Hij wendde zich tot den inspecteur en vroeg:

„Durft u mij op uw eerewoord verzekeren, dat u mijn zuster niet kent?"

Baxter wist niet wat hij moest antwoorden. Hij had even goed als de bokser gehoord, dat de gewaande dame hem bij zijn titel genoemd had en daardoor had verraden, dat zij hem kende.

„Gij zijt dus," vroeg de bokser, „mijn zuster nageloopt?"

„Neen — neen — pardon! —" riep Baxter. „Dat heb ik niet gedaan, maar uw zuster heeft mij gezegd, dat u mij met mijn geboortedag wilde feliciteeren."

„Wie — ik?" riep de bokser en zette een verbaasd gezicht. „Ik weet niet eens, dat u jarig bent."

„Maar de dame beweerde het toch."

„U bent dus met mijn zuster samen geweest?"

„Ja, uw zuster heeft mij gelukgewenscht."

Thans wendde de bokser zich tot zijn „zuster":

„Beken de waarheid. Ken je den inspecteur van politie reeds lang?"

„Neen — neen — Philip!"

„Hebt ge hem heden ergens ontmoet?"

Baxters knieën knikten.

„Ja," zuchtte Charly Brand. „Ik heb den inspecteur een bouquet gebracht —"

„Nu wordt het nog mooier. En heb je hem gezegd, dat ik hem met zijn geboortedag wilde feliciteeren?"

„Ja, Philip. Ik wilde den inspecteur namelijk in de gelegenheid stellen om met je te spreken."

„Goed," riep de bokser. „Ik zal met hem spreken."

Toon mij, mijnheer de inspecteur, dat ge moed hebt en boksen kunt. Als ge mij bewijst, dat ge eenig verstand van boksen hebt, dan heb ik er niets tegen, dat ge met mijn zuster omgaat. Komaan dus."

„O hemel, sta mij bij!" bad Baxter in stilte, toen hij voor den bokser stond en deze zijn vuist tegen hem ophief.

Wat er nu gebeurde, was zóó komisch, dat Raffles zich den buik moest vasthouden van lachen.

De inspecteur van politie ontving tallooze stompen en oorvijgen, zoodat hij er niet toe komen kon zijn handen ter verdediging uit te steken.

Eindelijk vloog hij als een bal op een stoel, dien Raffles had leeggemaakt, lag daar met uitpuilende oogen en hapte naar lucht, terwijl de bediende bij hem kwam en hem met een doek frissche lucht toewaaide.

Intusschen begonnen Raffles en Sunday een nieuwe bokspartij.

Baxter keek er niet eens naar, maar plotseling sprong hij op, omdat de bokser hem toeriep:

„Sta op, inspecteur, u hebt nu lang genoeg uitgerust. Nu komt het tweede gedeelte."

„Ik zie er van af — ik zie er van af!" riep Baxter en trachtte de bokshandschoenen uit te doen.

Maar dat was niet mogelijk; dat kon alleen een ander doen.

„Wat," schreeuwde de bokser, „u bewijst mij niet alleen dat u niet boksen kunt, maar tevens dat u laf bent! —

„Zet hem op zijn beenen, Tom, opdat ik zijn lafheid er uit bons."

Tom en Raffles pakten den inspecteur bij den nek en plaatsten hem voor den bokser.

„Zoo, mijnheer de inspecteur," riep deze, „nu zal ik het u afleeren om met mijn zuster om te gaan. Daar — een oorvijs rechts — daar — een oorvijs links." — Baxter had een gevoel, alsof zijn oogen uit hun kassen rolden.

Nog een vuistslag en de bediende van den lord pakte hem beet — de deur werd opengetrokken en Baxter werd er uitgesmeten.

Eerst buiten maakte de bediende hem de bokshandschoenen los en zei:

„Het is noodig, dat u boksen leert, mijnheer!"

Baxter had er genoeg van. Hij wist er den volgenden morgen niets van hoe hij thuis gekomen was.

Maar gedurende den ganschen nacht moest zijn huis-houdster, Eulalia Quickebuik, hem koudwater omslagen aanleggen.

ZESDE HOOFDSTUK.

De hotel-sirene.

Met een opgezwollen gelaat verscheen Baxter den volgenden morgen in het hoofdbureau van politie.

Toen de „vlooi" hem aankeek en zich op de lippen beet, om niet in lachen uit te barsten, schreeuwde de inspecteur:

„Ik heb gisteravond gevochten. Ik ben met misdadigers aan de Theems slaags geraakt. Ik heb hen, helaas, niet kunnen arresteren, daar ik hen in mijn woede in de Theems geworpen heb."

„Goddam," schreeuwde de „vlooi", „dan zijn de kerels verdronken!"

„Zonder twijfel," antwoordde Baxter, een krijgshaftige houding aannemend, „ik heb geen enkel bovenwater zien komen. Zij zullen waarschijnlijk reeds in den Oceaan zwemmen. Een rechtvaardige straf voor deze schurken."

„Zij hebben zich zeker erg verweerd?" vroeg Marholm.

„Je vergist je,” antwoordde Baxter en fronste de wenkbrauwen. „De kerels hebben niet veel tijd gehad om tegenstand te bieden. Je kent mij toch? Ik heb eenvoudig aangepakt, toen een stomp — een slag — en een der kerels lag in de Theems.”

„En de overigen?”

„Die vlogen er achteraan.”

„Goddam!” riep de „vloot”, „maar u hebt toch ook eenige vuistslagen ontvangen.”

„Jawel, toen ik hen trachtte te redden. Ik wilde de kerels volstrekt arresteren en sprong hen in de Theems achterna.”

„En? — Hebt u geen van hen kunnen pakken?”

„Nee, mijn beste Marholm. De stroom was zó hevig, dat, toen ik in het water sprong, de kerels reeds waren verdwenen.”

„Heeft de stroom u dan niet meegesleurd?”

„Dat kon hij niet, want ik hield mij aan een touw vast. Aan dat touw heeft men er mij toen uitgetrokken, en het publiek meende eerst, omdat het mij niet kende, dat ik een der misdadigers was, en voordat ik het belletten kon, mishandelde men mij. Zie je, zoo heeft men mij toegetakeld.”

„Dat is heel erg,” zei de „vloot”, „dat moest men toch aan de couranten melden, want wat u gedaan hebt, is toch waarlijk een heldendaad.”

„Nee, je moogt er *niets* van aan de couranten melden, Marholm, want evenals alle andere voorname menschen, maak ik mijn daden niet bekend. Ik houd van bescheidenheid.”

„Eigenaardig,” dacht de „vloot”. „Als hij anders een verroesten spijker op straat vindt, dan geeft hij er de couranten kennis van. En nu — wel — dat klopt niet. Ik geloof, dat mijn chef ergens klappen gekregen heeft.”

Met deze gedachten ging hij voor zijn schrijfbureau zitten en begon te werken.

Een half uur later ontving Baxter een briefje op rose papier, dat hij met de grootste nieuwsgierigheid las.

De inhoud van dezen brief luidde als volgt:

„Hooggeachte Vriend!

Met heete tranen, met een verscheurd hart, met een ongelukkig gevoel alsof ik een zware misdaad begaan had, schrijf ik dezen brief.

Ik vraag u vergiffenis, omdat ik de oorzaak was, dat u bij mijn broeder in zulk een vreeselijke positie geraakt bent.

Ik heb een verschrikkelijke scène met hem gehad en ben van hem weggelopen.

Ik zou u hedenavond gaarne willen spreken, maar ik verzoek u om bij mij te komen zonder opzien te verwekken. Ik woon in hotel „Splendid”.

Als u met de lift naar boven gaat, dan vindt u mijn kamer op de tweede étage no. één. Uit voorzichtigheid dat u zich niet kunt vergissen, zal ik mijn laarzen voor de deur zetten.

Ik verwacht u tegen elf uur en verblijf

Uwe

ELLY SUNDAY.”

Baxter had nog pijn aan zijn wangen door de slagen, die hij van den bokser ontvangen had, het hoofd brandde hem, maar toch liet hij zich weer in een nieuw avontuur medeslepen.

„Schitterend”, dacht hij. „Nu heeft de bokser het domste gedaan, wat hij kon doen; nu zijn zuster gezien heeft, hoeveel ik door haar geleden heb, bemint zij mij nog veel meer.”

Hij stak den brief in zijn borstzak, en de „vloot” verwonderde er zich over, dat de inspecteur in zulk een goede luim was.

Baxter vermoedde niet, dat Raffles hem een nieuwe poets wilde spelen.

Dienzelfden middag betrokken Charly Brand, als dame gekleed, en de bokser Sunday twee vertrekkende dicht naast elkaar op de tweede étage in hotel „Splendid”.

Om tien uur was het souper afgelopen en nadat Charly Brand zich ter ruste had begeben, had hij, zooals het in de hotels gewoonte is, zijn laarzen — dameslaarsjes — voor de deur gezet.

Eenige oogenblikken later opende Sunday zijn kamerdeur, nam de door Charly Brand neergezette dameslaarsjes weg en verruilde ze met zijn eigen.

Om elf uur kwam Baxter met de lift naar boven.

Tot den liftjongen had hij alleen gezegd: „tweede étage.”

Toen hij in de gang stond, overtuigde hij zich met een vluchtigen blik, waar de dameslaarsjes stonden.

Hij klopte aan en daar hij geen antwoord kreeg, opende hij de deur en trad de donkere kamer binnen. „Hé” — fluisterde hij met bevende stem — „juffrouw Elly — slaapt u reeds?” —

Hij luisterde voorzichtig of juffrouw Elly zich ook verroerde. Op zijn teenen sloop Baxter verder in het vertrek en ontdekte, dat in het midden daarvan een ledikant stond.

Thans hoorde hij ook, dat iemand daarin ademhaalde.

Hij dacht een oogenblik na, wat hem te doen stond.

Uit een zedelijkheidsoogpunt had hij het vertrek dadelijk weer moeten verlaten.

Maar hij werd door zijn hartstocht medegesleept en bovendien was hij door juffrouw Elly uitgenoodigd om te komen.

Eindelijk hoorde hij een langgerekten zucht.

„Ik ben het, juffrouw Elly, schrik maar niet”, zei Baxter en ging nog een schrede vooruit.

Hij tastte voorzichtig langs den rand van het ledikant, om misschien een hand van zijn aangebedene te kunnen grijpen.

En jawel — hij voelde een hand. Maar in zijn opgewondenheid bemerkte hij niet, dat het geen dameshand was.

Inspecteur Baxter boog zich over de hand, drukte er een gloeienden kus op, viel op zijn knieën en fluisterde, in de meening dat zijn aangebedene het zou hooren:

„O, miss Elly, ik bemin u — ik bemin u zoo, dat ik alle vuistslagen van uw broeder nog eens in ruil voor uw liefde ontvangen wou —”

„Dat zal gebeuren!” schreeuwde een basstem, die Baxter in de ooren klonk ais het laatste oordeel.

Op hetzelfde oogenblik werd hij beetgepakt; in plaats van zijn aangebeden Elly, was een reus van een kerel uit het bed gesprongen, drukte op een electricchen knop, waardoor het personeel van het hotel geroepen werd, terwijl Baxter in zijn doodsangst onder het ledikant gekropen was.

Van daar uit zag hij, dat het electricche licht ontstoken werd en hoorde hij stemmen in de gang; de deur werd opengetrokken en de man met zijn basstem riep:

„Er is een roover hier binnengedrongen. Het zal Raffles wel zijn!”

„Dien zullen wij wel krijgen,” riepen de bedienden. „Waar zit hij?”

„Onder het ledikant.”

Nu volgde er een woest tooneel.

De bedienden trokken Baxter bij de voeten onder het ledikant weg en vóór dat hij nog iets zeggen kon werd hij zóó op vuistslagen getraceerd, dat hem hooren en zien verging.

De strijd werd in de gang voortgezet.

Eindelijk haalde Baxter in zijn doodsangst een revolver te voorschijn en begon blindelings op zijn aanvallers te schieten.

Maar daar hij een even slecht schutter als bokser was, miste hij zijn doel en kreeg hij nog steeds meer klappen.

Eenige oogenblikken later kwamen er agenten van de straat, boeiden hem en sleepten hem, in weerwil van zijn geroep: „Ik ben de inspecteur Baxter!”, naar den naastbijgelegen politiepост.

„O Elly — Elly — Elly —” kreunde hij, toen hij in de cel zat en er op wachtte dat er een agent van Scotland-Yard kwam, om de politie te bewijzen, dat zij den chef van de Londensche politie gepakt hadden.

Eerst tegen drie uur des ochtends kwam er een hogere beambte en verklaarde, zoodra hij Baxter zag, dat men inderdaad den geweldigen inspecteur van politie gearresteerd had.

Nu begon Baxter zich te wreken.

Als een brullende leeuw schreeuwde hij tot de agenten:

„Iersche waterhoofden — idioten — roovers — moordenaars — misdadigers” — ja, er was geen scheldwoord of hij slingerde het den braven agenten naar de hoofden.

Deze stonden als verbluft tegen den muur.

Eindelijk commandeerde Baxter zes man en beval hen om naar hotel „Splendid” te gaan, en de bedienden, den portier, den eigenaar, die hem als roover arresteeren lieten, naar het politiebureau te brengen.

Dat dit onwettig was, baarde Baxter geen zorg. Hij had slechts één verlangen: zijn woede te koelen.

Een half uur daarna brachten de agenten de lieden op het bureau en het eerste, wat Baxter deed, was, dat hij ieder der bedienden een oorvijs gaf en den hotelhouder toeschreeuwde:

„Jij bent de eigenaar van een roovershol. Ik zal morgen je vergunning laten intrekken!”

Daarna keek hij om naar dengene, die de oorzaak van alles was, maar bemerkte, dat deze afwezig was.

De agenten verzekerden hem, dat de man het hotel reeds verlaten had.

Thans wendde de eigenaar van het hotel zich tot Baxter en verklaarde hem, dat hij hem wegens belediging zou aanklagen.

„Het is mij om het even,” antwoordde Baxter, „of u dat doet of niet. Ik ben er van overtuigd, dat uw hotel een roovershol is.”

„Dat zal u duur te staan komen,” riep de hotelier.

„Goed,” antwoordde Baxter, „en als u nu den mond niet houdt, dan laat ik u gedurende vier-en-twintig uur op water en brood opsluiten.”

Zoodra de hotelier met zijn personeel vertrokken was, nam deze een auto en reed naar de nachtreductie van de „Times”.

Hier deelde hij het avontuur van Baxter aan den redacteur mede en deze schreef nog in denzelfden nacht een artikel, dat den volgenden morgen in de „Times” stond.

Londen had weer reden tot lachen, toen het las:
„De inspecteur van politie Baxter gearresteerd als Raffles.”

En daarop volgde een beschrijving, hoe men Baxter onder het ledikant had weggetrokken en waarom hij zich in het nummer der kamer vergist had.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Zij konden niet bij elkaar komen.

Den volgenden morgen zei Raffles tot Charly Brand en den bokser Sunday:

„Ik rust niet eerder, vóórdat wij den inspecteur van politie Baxter geheel van zijn minnarijen genezen hebben. Wij moeten den man zóó ver brengen, dat hij, als hem een dame maar een beetje lief aanziet, op den loop gaat.”

„Dat zal niet mogelijk zijn, Edward”, beweerde Charly Brand, „je zult den man niet veranderen kunnen.”

„Dat geloof ik toch wel, Charly, en om het doel te bereiken, moet jij nog eens aan het werk gaan.”

„Om 's Hemels wil”, riep Charly Brand, „laat mij er nu buiten.’ ’

„Dat zal je niets helpen, old boy. Je moet je op ridderlijke wijze opofferen voor de dames, die iederen dag door Baxter vervolgd worden.

Zijn Don Juan-streken moeten er eigenlijk uitgedreven worden.”

„Ik zou wel eens willen weten, Edward, waarom de man zijn mooien ringbaard heeft laten wegnemen?”

„Daar heb ik ook reeds over nagedacht en ik vind er geen andere verklaring voor, dan dat hij dat alleen uit ijdelheid heeft gedaan, om naar zijn meening jonger te schijnen.”

„Of”, zei Charly Brand lachend, „hij wil zich voor jou onkenbaar maken.”

Nu begon Raffles te lachen.

„Door zijn vreemd uiterlijk was het hem bijna gelukt, mij te verschalken. Toen jij in den banketbakkerswinkel waart en ik voor de deur op het verschijnen van den inspecteur wachtte, stond ik verbaasd, toen jij mij mededeelde, dat de inspecteur langs mij heen in den winkel gegaan was.

Hij zou er trotsch op kunnen zijn, dat het hem voor den eersten keer, gedurende al de jaren dat ik hem ken, gelukt is, mij te foppen.”

„Ik zal den inspecteur een schriftelijke uitnoodiging zenden om deel te nemen aan den nieuwen boksercursus,” zei de bokser.

„Hij zal er wel genoeg van hebben en geen lessen meer verlangen”, zei Raffles.

„Wel, Charly, je moet nu weer een van je gekleurde briefjes aan Baxter zenden, opdat wij in de gelegenheid komen, hem eindelijk een laatste dosis geneesmiddelen toe te dienen.”

Inspecteur Baxter liep dezen morgen als een krankzinnige door zijn bureau.

Bij ieder, dien hij ontmoette, klaagde hij over zijn arrestatie en zijn mislukt bezoek aan het hotel.

„Ik verbied je”, riep hij tot de „vloot”, „van nu af aan nog een courant te lezen. Ik wil ten minste iemand in mijn omgeving hebben, die niet tegen mij opgehitst

wordt door de courantenschrijvers, die mij reeds sedert jaren met hunnen haat vervolgen.

Het artikel, dat zij tegen mij geschreven hebben over het voorgevallene in het hotel, is zoo zot, als ik in lang niet beleefd heb."

„Dien dan toch een aanklacht in tegen de journalisten en zorg er voor, dat zij gestraft worden!"

Baxter maakte een afwijzende beweging.

„Nee, het loont de moeite niet, Marholm. Ik zal nooit aanklacht doen wegens belediging; dat is zoo kleingeestig."

„Ik ken je wel beter," dacht de „vlooi". „Je bent angstig, dat al je schanddaden bij zulk een proces bekend worden en dat je dan zoo zeker als tweemaal twee vier is uit den dienst ontslagen wordt."

Overluid zeide hij:

„U hebt gelijk, mijnheer de inspecteur. Eigenlijk kunnen dergelijke lieden u ook niet beledigen."

Op dit oogenblik kwam de post en bracht onder anderen het rose briefje van Charly Brand.

Met oogen vol wantrouwen bekeek Baxter het.

Om veilig te zijn, dat niemand hem bespiedde, ging hij naar het kleine aangrenzende vertrek en las het volgende:

„Waarde, hooggeachte inspecteur van politie!

Ik ben bijna gestorven van angst, toen ik vernam, dat het vreeselijk alarm, dat dezen nacht naast mijn kamer gehoord is, veroorzaakt is door een ongelukkig misverstand van u. De een of andere schurk moet zich de grap veroorloofd hebben, mijn laarsjes voor een andere deur te zetten. Ik behoef u wel niet te verzekeren, dat ik geheel onschuldig ben en met heete tranen het onaange-

name feit betreur, dat voor u daarvan het gevolg is geweest.

Ik zal u een sleutel zenden, dien een boy u om twee uur zal brengen. Deze sleutel past op de villa „Pemberton", het u wel bekende ontspanningsoord bij Londen. Ik heb in Pemberton bij een zeer nette weduwe, mrs. Webster, eenige kamers op de tweede étage gehuurd.

Het zijn drie allerliefste kamertjes en ik verzoek u hedenavond om elf uur bij mij te komen, om eens behoorlijk met mij te kunnen spreken.

U kunt u niet vergissen. U opent de huisdeur met den sleutel, loopt de trap op, en klopt aan de eerste deur.

Niemand zal u lastig vallen, omdat ik de étage alleen bewoon. Bij dag kan ik u tot mijn spijt niet ontvangen, omdat ik vrees dat mijn broeder het huis bespieden laat.

Gegroet van uwe

ELLY SUNDAY."

Al de ellendige uren, die Baxter tot nu toe door zijn kennismaking met de jonge dame beleefd had, waren vergeten; hij werd dadelijk vroolijk en verheugde zich er over, dat hij toch eindelijk zijn prooi zou machtig worden.

De „vlooi" verwonderde er zich over, dat de inspecteur, in weerwil van zijn opgezwollen gelaat, weder zoo goed geluimd was en vermoedde wel, dat zijn machtige chef weer de een of andere dwaasheid zou uithalen. Precies om twee uur bracht een boy in een verzegeld couvert den sleutel.

Een rose zijden lintje was er aan bevestigd.

Met verliefde oogen bekeek Baxter den sleutel en stak hem daarna in zijn zak.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Het bezoek in de villa.

Pemberton, een klein, idyllisch villastadje bij Londen, waar eenige honderden rijke ingezetenen van de hoofdstad den zomer plachten door te brengen, lag in rust en vreedzame avondstille, toen Baxter, nadat hij uit den Londenschen trein was gestapt, zich naar het door miss Elly Sunday opgegeven adres begaf.

Het was reeds tien uur des avonds, en de beambten, die den nachtdienst in het kleine stadje hadden, keken Baxter, dien zij niet kenden, wantrouwend aan.

In de door miss Elly Sunday genoemde villa woonde inderdaad een oude, zeer rijke en buitengewoon verstandige weduwe, mrs. Webster genaamd.

Zij was de vrouw van een voormalig scheepskapitein en had na diens dood den vroegeren kok van haar man, toen het schip verkocht was, als knecht in haar dienst genomen.

De bokser Sunday kende de oude dame en wist, dat zij heden op reis ging.

Hij had de rijke dame des namiddags nog bezocht, en daar hij op zeer vertrouwelijken voet met haar stond, gedurende den tijd van haar afwezigheid haar allerlei inlichtingen betreffende den ouden bediende, die thuis bleef, gegeven. Onder anderen had hij haar aangeraden dat zij, daar zij zooveel kunstvoorwerpen van waarde in huis had, een privaat-detective voor alle zekerheid moest aannemen.

Al deze raadgevingen vonden een open oor en voordat de dame op reis ging, stelde hij John C. Raffles als zoodanig bij haar voor. — — —

Stipt om elf uur sloot Baxter de voordeur der villa open en trok haar weder achter zich dicht, streek een lucifer aan en begaf zich naar de trappen van de bovenste étage.

Opdat hij geen gedruisch zou maken, had hij in den voortuin zijn laarzen uitgetrokken en droeg die in de hand.

Toen hij op de bovenste étage stond, klopte hij, volgens afspraak, en wachtte eenige seconden. Plotse-ling flikkerde het heldere licht van een electriche zaklantaarn, de loop van een revolver werd hem onder den neus gehouden, en met waggelende beenen zag de inspecteur van politie de donkere gestalte van een man, die hem toeriep:

„Handen omhoog, kerel, of ik schiet!”

„Pardon!” wilde de overrompelde zeggen, toen ten tweeden male het bevel klonk.

Nu hief Baxter zijn handen omhoog en bleef bevend van angst staan.

„Dat is een gelukkige vangst!” riep de man met de zaklantaarn en ging de trappen af.

„Hé, Jim!”

Eenige minuten later klonk van beneden het antwoord:

„Yes, Mr. Walter. Ik kom!”

Met haastige schreden stormde de kok de trappen op. Hij pakte onmiddellijk Baxter bij den nek en hield hem als een goed gedresseerde doghond vast.

„Laat mij los!” schreeuwde Baxter. „Ge vergist u in mijn persoon. Ik ben geen inbreker! Ik wil naar juffrouw Sunday!”

„Breng hem naar beneden, Jim!” gebood de man met de lantaarn, „opdat wij den kerel bij het licht kunnen zien.”

Gestompt en voortgeduwd kwam Baxter naar de eerste étage en werd door den kok naar de ontvangkamer gesleurd.

John C. Raffles, die een vuurroode pruik en dito snor droeg, maakte den indruk van een Ierschen nachtwacht.

„Verontschuldig mij, mijnheer,” zeide Baxter nu, en wilde de handen naar omlaag laten zakken om in zijn zak te grijpen.

Doch onmiddellijk commandeerde de vreemdeling:

„Handen omhoog, totdat ik u veroorloof ze weer omhoog te houden. Hé, Jim, onderzoek de zakken van den kerel eens!”

„Ik ben geen kerel!” schreeuwde Baxter, „doch een fatsoenlijk, eerbiedwaardig man. Ik was van plan, om naar aanleiding van een brief, juffrouw Sunday hier te bezoeken.”

„Een mooie uitvlucht,” riep Raffles. „Je hebt zeker ergens vernomen, dat deze dame hier hedennamiddag haar intrek wilde nemen, doch je hebt helaas niet vernomen, dat de eigenares van het huis op het laatste oogenblik van besluit veranderd is en dat juffrouw Sunday hier niet kon zijn. Je verontschuldiging zal je dus niet veel baten.”

„Ik bezweer u, mijnheer, dat ik een fatsoenlijk man ben, namelijk de inspecteur van politie Baxter van Scotland-Yard.”

„Prachtig,” lachte Raffles. „Naar Scotland-Yard zul je. Ja, daar hoor je inderdaad. Maar, beste vriend, ik ken den inspecteur van politie. De man heeft een mooien baard en niet zoo'n gladgeschoren boeventronie als jij. Neen, mijn jongen, daarmee moet je mij niet aankomen. Te vergeefs zul je echter hier niet ingebroken hebben.”

„Ik heb hier niet ingebroken,” riep Baxter. „U kunt u ervan overtuigen, ik heb de deur met geen looper, doch met een sleutel opengesloten.”

„Waarmede je de deur hebt opengesloten, mijn jongen, is mij zeer onverschillig. Het feit, dat je de gesloten deur hebt opengemaakt, en zonder daartoe het recht te hebben, je toegang in dit huis verschaft hebt, om hier te stelen, zul je niet kunnen loochenen.”

„Ik bezweer u, mijnheer, dat ik hier niet heb willen stelen!”

„Wat?” schreeuwde Raffles, „je hebt hier niet willen stelen, jou schurk?”

„Neen — inderdaad niet. Dat kan ik bezweren.”

„Je bent een eerlooze schurk!” riep Raffles opnieuw. „Wat wilde je dan bij juffrouw Elly Sunday? Wilde je haar soms bezoeken, om haar goeden dag te zeggen?”

„Jawel, dat wilde ik.”

Raffles begon luidkeels te lachen.

„Beste man, je moet het liegen nog wat beter leeren. Ik wil je zeggen, wat je bij haar wildet, je kwaamt om haar te bestelen!”

„Ik wil het u nogmaals bezweren! Ik geloof ook niet, dat juffrouw Sunday enig vermogen heeft.”

„O ja —” antwoordde Raffles op gerekten toon.

„Zij bezit veel rijkdommen. Doch waarom zullen wij hier nog langer staan? Je zult uit dit huis een herinnering meenemen, dat voortaan je de lust voor dergelijke inbraken zal vergaan. Hé, Jim!”

„Yes, Mr. Walter?”

„Schel Mr. Sunday op, dat is de bokser — je kent hem wel?”

„Yes, Mr. Walter.”

„Wel, zeg Mr. Sunday, dat hij dadelijk moet komen, er is hier een aardig zaakje voor hem.”

„Ik zal er voor zorgen.”

Baxter brak het angstzweet uit.

„Ik verzoek u beleefd om den bokser *niet* te roepen.”

„Houdt je mond!” riep Raffles.

„Jij zult mij niet bevelen, wat ik moet doen. Het zal den bokser Sunday zeer aangenaam zijn u te leeren kennen, een gemeenen inbreker, die des nachts zijn zuster bezoeken wil. Gelukkig, dat de dame niet hier was.”

„Ik verzeker u nogmaals op mijn woord van eer, dat ik geen inbreker ben”, zuchtte Baxter. „Haal gerust uit mijn borstzak mijn legitimatiebewijs. Dan zult u zien, dat ik inderdaad degene ben, die ik gezegd heb te zijn.”

Raffles, die hem steeds de revolver voor hield, ging naar hem toe en haalde de papieren uit zijn borstzak te voorschijn.

Op dit oogenblik kwam de kok terug en meldde:

„Binnen twee uren zal Mr. Sunday per auto hier zijn.”

„All right!” zei Raffles, „pak jij de revolver eens aan, Jim, en houd hem die voor zijn neus gedurende den tijd dat ik zijn papieren nazie.”

Allereerst vond Raffles de van verscheiden stempels voorziene legitimatiekaart van den inspecteur, waarop in het midden de fotografie en op de achterzijde het stempel van den Lord-Mayor van Londen voorkwam.

Met deze kaart was Baxter als het ware een heilig persoon in Londen.

„Zie je wel, schurk”, riep Raffles en hield den inspecteur de kaart voor oogen. „Dit is inspecteur Baxter.

Als ge oogen hebt, dan kunt ge zien, dat de man een ringbaard draagt en er geheel anders uitziet dan jij.”

„Ge vergist u,” stamelde Baxter. „Ik — heb gistermorgen mijn baard laten afnemen.”

„Zoo?” — vroeg Raffles, „dat hebt u zeker gedaan om Raffles te arresteren.”

„Nee — nee —” riep Baxter. „Het is zelfs tegen mijn wil geschied.”

Raffles begreep dadelijk, dat daar een geheim achter stak.

„Vertel mij dan eens wat er gebeurd is.”

„Ja — ja — ik — ik —” begon Baxter te stamelen. „Ik vierde gisteren mijn geboortedag, ging in het park wandelen en maakte kennis met een dame.”

„Alweer een dame,” zei de scheepskok.

„En verder?” vroeg Raffles.

„Het was de vrouw van een kapper en, om kort te gaan — ik liep haar na — kwam in den winkel van haar man en daar ik niet wist wat ik zeggen moest, liet ik mijn baard afnemen.”

„Prachtig!” riep Raffles. „Als het waarheid is, dan vind ik het heel aardig, maar ik geloof, dat je liegt.”

„Nee — nee — ik bezweer u, dat ik niet lieg. Het schijnt, dat het ongeluk mij sedert vier-en-twintig uren vervolgt. Kijk maar eens hier” — hij sperde den mond wijd open.

„Wat moet ik zien?” vroeg Raffles.

„Men heeft mij een kies getrokken. Een gezonde kies.”

„Ja — dat zie ik wel. Maar of de kies gezond was, weet ik niet.”

„Hij was nog zeer gaaf. — O mijn God!”

„En hoe komt het, dat die kies getrokken is?”

„Op dezelfde wijze als waarop ik mijn baard moest missen.”

„Ook door geweld?”

Baxter knikte toestemmend.

Raffles begon te lachen.

„Ik geloof, dat jij liegen kunt alsof het gedrukt is.”

„Waarom ben je des nachts in een vreemd huis gedrongen?”

„Dat heb ik niet gedaan!”

„Zwijg!” gelastte Raffles en keek de brieven verder door.

Hij vond gedrukte orders tot arrestatie, die de inspecteur slechts had in te vullen en bovendien de brieven, die Charly Brand aan Baxter geschreven had, om hem in de val te lokken.

Raffles stak alles in zijn zak.

„Zoo,” zeide hij nu. „Wij zullen je nu iets laten doen, wat je tot dusverre nog nooit gedaan hebt. Je zult werken.”

„Werken —?” vroeg Baxter verwonderd.

„Ja. Je moet nu met Jim in de keuken gaan, je daar

een emmer, poetslappen en bezem laten geven en dan moet ge in dit vertrek beginnen alles schoon te maken.”

Baxter zuchtte, maar dat hielp hem niet.

„Vooruit!” gelastte Raffles en hield hem zijn revolver voor. „Er ligt veel werk voor je en wij mogen geen tijd verliezen.”

Baxter had zich liever een pak slaag laten toedienen, dan het werk te verrichten, hetwelk Raffles hem gebiedde.

Hij moest zijn jas uittrekken en met water, zeep en bezem den vloer schoonmaken.

Het zweet liep Baxter van het aangezicht en het vermoeiende werk deed hem zuchten.

Met een gevoel van verlichting had hij eindelijk na een half uur den vloer schoon en dacht, dat hij nu uitrusten kon.

Maar dat was mis.

Hij moest naar de keuken en daar de borden wassen.

Nu werd Baxter zoo woedend, dat hij een beweging maakte alsof hij een grooten schotel naar het hoofd zijner pijnigers wilde werpen.

Maar dadelijk hield Raffles hem zijn revolver voor en toen ging Baxter tandenknarsend voort met werken.

„Ja — ja —”, zei Raffles lachend en begon een broodje met ham te beleggen en dat voor Baxters oogen op te eten, „door werken krijgt men honger, niet waar? Mij smaakt dit broodje goed.”

„Ja, men krijgt inderdaad honger,” antwoordde Baxter.

Eindelijk was het laatste bord afgedroogd en toen gelastte Raffles:

„Ga nu naar den kelder en hak daar hout.”

Met knikkende knieën ging Baxter naar den kelder en begon hout te hakken.

Raffles en de kok keken onverschillig toe en rookten hun sigaretten.

Eindelijk was ook dit werk gereed en toen beval Raffles Baxter om naar boven te gaan.

„Wel, Jim,” zei hij tot den kok, „breng mij eens een schaar!”

Baxter keek met angstige blikken naar de schaar, die de kok Raffles bracht.

„Ga zitten!” beval Raffles. „De barbier heeft nog vergeten, je haar te knippen. Dat zal ik doen.”

Baxter smeekte tevergeefs om hem zijn haardos te laten behouden, maar Raffles riep:

„Nee — schuik! Het zou jammer zijn als je nog

langer rondliep zonder dat ieder je kent. Zonder haar weet ieder dat je uit de gevangenis gekomen bent!"

Binnen tien minuten was het haar geknipt en zag Baxter er uit als een kaalgeschoren hond.

Daarop nam Raffles de schaar en sneed al de knopen van zijn broek af, om hem de gelegenheid tot vluchten te ontnemen.

Eindelijk klonk de huisbel en toen zei Raffles:

„Dat zal Mr. Sunday wel zijn!"

Het uitspreken van dezen naam gaf Baxter den laatsten genadestoot. Hij kon zich niet meer overeind houden, hij zonk van den stoel en bleef half bezwijmd, midden tusschen de afgeknipte haren liggen.

NEGENDE HOOFDSTUK.

In de klem.

De bokser begon te lachen, toen hij den kaalgeschoren inspecteur van politie op den vloer zag liggen.

„Wie is dat?" vroeg hij aan Raffles en deed alsof hij hem niet kende.

„Dat is een inbreker, mr. Sunday."

Nog eens raapte Baxter al zijn moed bijeen, richtte zich op en riep:

„Dat is niet waar, Mr. Sunday. Ik ben geen inbreker, u kent mij wel!"

„Ik u kennen?" vroeg de bokser. „Ik zou niet weten waar ik je galgentronie reeds vroeger gezien zou hebben."

„Maar Mr. Sunday, u herinnert u toch zeker nog, dat ik op verzoek van uw zuster, gistermiddag bij u was en u mij les in het boksen gaf."

„Ik jou les in het boksen? Je bent zeker krankzinnig. Ik zie je nu voor het eerst."

„Neem mij niet kwalijk," riep Baxter, „dat komt er van, dat deze persoon" — hij wees naar Raffles — „mij het haar heeft afgeknipt."

„Ik begrijp niet, waarom ik hier komen moest," vroeg Mr. Sunday aan Raffles.

„Dat zal ik u zeggen, mr. Sunday. U weet immers, dat ik gedurende de afwezigheid van Mrs. Webster de zaken hier bewaken moet. U weet ook wel, dat mijn juffrouw uw zuster hier kamers betrekken wilde, maar

in het laatste oogenblik is Mrs. Webster van plan veranderd, omdat zij niet gaarne gedurende haar afwezigheid vreemden in huis wilde hebben.

Maar tegen ongeveer half elf kwam deze man in het huis geslopen en wij pakten hem.

Hij beweert nu wel, dat hij geen inbraak wilde plegen, maar uwe zuster een nachtelijk bezoek wilde brengen."

„Wat wilde de kerel?" schreeuwde de bokser. „Wilde hij mijn zuster een nachtelijk bezoek brengen?"

„Dat beweert hij, Mr. Sunday."

„Ik zal hem vermorselen! —"

Bij deze woorden keek hij den inspecteur, die nog steeds op den vloer lag, woedend aan.

„Nee — nee — ik bezweer u," riep Baxter, die aan de waarheid van de woorden van Mr. Sunday niet twijfelde, „dat ik inbraak wilde plegen!"

„Zoo," zeide de bokser, „dan blijft het nog altijd een groote brutaliteit van je, hier leugens te vertellen. Wat zullen wij met dezen kerel doen?"

„Ik denk er reeds over na," antwoordde Raffles.

„Ik geloof, dat wij hem met teer bestrijken en daarna met veeren moeten bestrooien."

Baxter werd doodsbang; hij geloofde aan den ernst van deze bedreiging. In gedachten zag hij zich reeds met teer besmeerd, in een hoop veeren omgewenteld en zoo op straat gestuurd.

„Ik stel iets anders voor,” zei Raffles. „Wij moeten hem eenige dagen op water en brood in den kelder sluiten en hem daar flink laten werken. Ik geloof, dat werken het beste geneesmiddel voor hem is, want menschen als hij werken niet gaarne.”

„Bedenkt toch, dat ik de inspecteur van politie van Scotland-Yard ben!” schreeuwde Baxter nog eens.

„Zeg je dat omdat je werken moet?” vroeg Raffles. „Dan verzeker ik je, dat ik altijd gehoord heb, dat deze inspecteur ook geen vriend van werken is, maar dat al het werk, dat hij moest doen, door zijn secretaris Marholm verricht wordt.

In elk geval echter zult ge hier zoo lang blijven als

ons goeddunkt en ge zult flink moeten werken ook.”

„Dat zal een goede les voor hem zijn,” zeide de bokser.

Op een wenk van Raffles pakte de scheepskok den angstigen inspecteur beet en bracht hem naar den kelder.

Uitgeput zank Baxter daar in een hoekje neer en nam zich voor, zich nooit meer door een vrouw tot eenig avontuur te laten verleiden.

Boven zaten Raffles, mr. Sunday en Charly Brand en vierden bij een glas champagne het feit van het onschadelijk maken van den verliefden inspecteur van politie.

TIENDE HOOFDSTUK.

De valsche inspecteur van politie.

Het was des morgens ongeveer acht uur, toen Charly Brand in de villa van Raffles kwam en er zich over verwonderde, dat zijn vriend nog niet aanwezig was.

Reeds had hij de courant genomen om te gaan lezen, toen de deur geopend werd.

Verschrikt sprong Charly Brand van zijn stoel op en staarde met wijd opengesperde oogen naar de deur.

Baxter stond voor hem en riep:

„In naam der wet verklaar ik u als mijn gevangene!”

Charly Brand wilde naar een geheime deur snellen om daardoor te ontvluchten.

Maar de gewaande inspecteur begon te lachen.

„Ik ben het, Charly,” sprak Raffles, „en het verheugt mij, dat het mij gelukt is mij zoo te veranderen, dat ik nu precies op Baxter gelijk.”

Charly Brand keek John C. Raffles verwonderd aan en vroeg:

„Ben jij het dan inderdaad?”

„Twijfel je er dan nog aan?” vroeg Raffles, „zegt je verstand je dan niet, dat het zelfs voor mij niet mogelijk is, om, als mijn haar zoo kort afgeknipt was als

dat van den inspecteur, binnen eenige uren een nieuwen hardos te krijgen?”

Charly Brand drukte zijn hand aan het voorhoofd en zeide:

„Daaraan heb ik niet gedacht.”

„De pruik, die ik op mijn hoofd heb, is goed en ik kan in spraak en gebaren den inspecteur zoo precies napaan, dat niemand er aan twijfelt, den hoofdman van Scotland-Yard vóór zich te zien.”

„Maar, ik begrijp Edward, dat je het een of andere plan hebt, dat je je zoo vermomd hebt.”

„Dat is ook zoo. Jij en geheel Londen zult er verbaasd van staan, hoe de inspecteur veranderd is. Hij is een voorbeeld van zedelijkheid geworden.”

„Wil je dan de rol van inspecteur Baxter spelen?”

„Niet alleen spelen, maar inderdaad inspecteur zijn. Ik wil nu ontbijten, om precies om negen uur op mijn bureau te kunnen zijn.”

„Groote tijd,” zei Charly Brand en sloeg de handen samen.

„Je drijft het te ver, Edward. „De „vloot” zal zeker

aan het een en ander wel ontdekken, dat jij de inspecteur van politie niet bent!"

„Onmogelijk," antwoordde Raffles. „Geef mij nu de courant, ik wil eens zien of er in Engeland weer een Duitsche spion opgedoken is."

Nadat Raffles de courant gelezen had, nam hij afscheid van Charly Brand en verliet de villa.

De agenten van politie in Scotland-Yard begroetten den valschen inspecteur van politie en lachten hem na, omdat hij zonder baard zulk een vreemden indruk maakte.

Raffles beantwoordde den groet van de „vlooi" met een kort gebrom, zooals Baxter dat deed.

Tersluiks keek de „vlooi" naar het gezicht van zijn almachtigen chef en overtuigde zich er van, dat de opgezwollen wang nog niet beter was en dat de gele en blauwe plekken ook nog niet geheel verdwenen waren.

„Hoor eens, Marholm," sprak Raffles-Baxter, toen hij voor het schrijfbureau zat, „ik heb een ernstig woord met je te spreken."

„Ik ben tot uw dienst, mijnheer de inspecteur," antwoordde de „vlooi" en ging naast het schrijfbureau in positie staan.

„Ik wilde je zeggen, dat ik ernstig het voornemen heb opgevat mij te beteren."

„Wat wilt u?" vroeg Marholm en schrikte er van, dat hij deze vraag gedaan had.

„Ik wil mij beteren, waarde Marholm," zeide Raffles-Baxter op gedempten toon. „Ik heb ingezien, dat het leven, dat ik tot nu toe geleid heb, niet heel zedelijk geweest is. Vindt je dat ook niet?"

„Mijnheer de inspecteur," stamelde de „vlooi", „ik — ik — moest — waarlijk — liegen — ik — ik — weet niet wat ik u daarop antwoorden moet."

„Je hoeft niet tegen je beter weten in te spreken, Marholm. Ik heb je tot dusverre altijd aangezien voor iemand, die mij eerlijk de waarheid durft te zeggen. Spreek dus maar openhartig."

„Jawel, mijnheer de inspecteur van politie, ik weet dat u tot nu toe een zeer onzedelijk mensch geweest zijt."

Raffles-Baxter keek de „vlooi" aan.

„Ik verzoek je om voort te gaan, waarde Marholm. De waarheid van je woorden doet mij goed."

„Mijn hemel!" dacht de vlooi. „Ik heb reeds dikwijls aan zijn verstand getwijfeld, maar nu is hij toch stapelgek."

Om den, volgens zijn meening, krankzinnigen inspecteur niet kwaad te maken, antwoordde hij:

„Jawel, mijnheer de inspecteur van politie, ik wil u volgens uw verlangen de verzekering wel geven, dat u tot dusverre inderdaad een zeer onzedelijk mensch zijt geweest."

„Ik dank je wel, waarde Marholm," antwoordde Raffles-Baxter met ontroerde stem en drukte hem de hand. „Je woorden hebben mijn hart goed gedaan."

„Ik moet den politie-dokter maar laten ontbieden," dacht de „vlooi".

„Van nu af aan," sprak Raffles-Baxter verder, „zal ik een arbeidzaam en vroom leven leiden. Ik zal mij het haar laten knippen, opdat ik geen vrouw meer bekoren kan. Ik zal geduldig zijn tegenover mijn ondergeschikten. Ik zal een ander mensch worden. Ziet ge, waarde Marholm, ik wil je er een schriftelijk bewijs van geven, dat je tot dusverre een ambtenaar waart, die zijn plichten kende, die werkzaam en eerlijk is; dat ik door jou, omdat ik lui was — ja, omdat ik lui was — al mijn werk heb laten verrichten. Ik verzoek je om plaats te nemen en een zoodanige verklaring te schrijven."

Raffles wist wel, dat Baxter niet schrijven kon zonder taalfouten.

De „vlooi" dacht, dat hij thuis was, in bed lag en iets onwaarschijnlijk droomde.

Hij kneep zich in de beenen, om zich er van te overtuigen dat hij wakker was.

„Schrijf toch," drong Raffles-Baxter aan, „ik heb heden nog veel andere bezigheden."

De „vlooi" ging aan het schrijfbureau zitten en begon de verklaring te schrijven, maar de zinsnede over de luiheid liet hij er uit.

Toen Raffles-Baxter het stuk doorlas, maakte hij hem er op attent, dat hij dit er uitgelaten had en zeide:

„Juist dat, wat mijn hart het meeste goed doet, namelijk de bekentenis van mijn luiheid, heb je door je groote bescheidenheid er uitgelaten, verbeter dat."

De „vlooi" had waarlijk moeite, om die uitdrukking er in te lasschen, want hij vreesde dat de inspecteur hem in de val wilde lokken.

Eindelijk knikte Raffles-Baxter tevreden met het hoofd en schreef daarna, precies zooals Baxter het deed, met dikke letters zijn naam er onder.

„Zoo," zeide hij en overhandigde de verklaring aan de „vlooi", „bewaars dit goed, opdat gij het, als ik weder boos op je mocht worden, steeds als een bewijs tegen mij in handen hebt."

De „vloō” vermoedde, dat de inspecteur van politie lid van het heilsleger geworden was.

In dit vermoeden werd hij nog versterkt, doordat de inspecteur hem een dagorder voor de agenten in Londen dicteerde.

Deze dagorder luidde als volgt:

„Hiermede beveel ik als chef van de Londensche politie, dat al de agenten des morgens vóórdat zij in dienst treden en des avonds als zij den dienst verlaten en de manschappen die des nachts dienst doen, bij hun in dienst treden en des morgens bij het verlaten daarvan, het door mij voorgeschreven lied moeten zingen.

Hetzelfde lied moet ook in de gevangenissen, zoowel in de mannen- als in de vrouwen-afdeeling, gezongen worden.

Voorts moeten de agenten voorkomend en vriendelijk, zooals het ware Christenen betaamt, jegens hunne medemenschen zijn.

De agenten moeten vooral bedenken, dat zij als het ware een voorbeeld moeten zijn voor alle overige burgers van den staat.

Afwijking van dit bevel zal door mij met een onmiddellijk ontslag gestraft worden.

(get.) BAXTER,

Inspecteur van politie te Londen.”

Deze dagorder was het onmogelijkste wat de „vloō” tot dusverre ooit van Baxter beleefd had.

Binnen een uur werd zij in alle politie-bureaux van Londen bekend gemaakt en door de chefs aan de agenten medegedeeld.

De order splitste de agenten in twee partijen: Zij, die streng geloovig waren, roemden den inspecteur als een heilige, terwijl de anderen hem bespotten.

Zij waagden het echter niet om hun gedachten onder woorden te brengen, maar toen het avonduur gekomen was, voldeden zij aan het bevel, zoodat de inwoners van Londen den indruk kregen, dat er veel nieuwe bedehuizen voor het leger des heils gekomen waren.

De pers beschreef natuurlijk dadelijk de bevelen van den inspecteur. Daardoor ging het met de bevolking evenals met de agenten; het eene gedeelte spotte en het andere gedeelte zong mede.

Maar de „vloō” beleefde dien dag nog meer vreemde dingen.

Raffles-Baxter had de politie-gevangenis geïnspecteerd, juist tegen den tijd dat het middagmaal werd rondgedeeld.

De inspecteur van politie had zich een bord vol eten uit een ketel laten toedienen en verklaarde:

„Dit eten — deze gekookte oude grutten met oud, verschimmeld brood en slecht vet, zijn geen menschenvoedsel. Zelfs een hond mag men zulk voedsel niet voorzetten.”

Van nu af verlangde hij iederen dag een bord gevangenskost in zijn bureau en de spijslijst zou hij in het vervolg zelf gereed maken. Ten eerste gelastte hij, dat de gevangenen des avonds biefstuk met gebakken aardappelen moesten hebben, en zij, die het verlangden, een flesch bier.

Toen de keukenchef hem antwoordde:

„Mijnheer de inspecteur, wij hebben geen geld genoeg om dat te kunnen doen,” zeide Raffles-Baxter:

„Breng mij naar de leveranciers, dan zal ik het met hen wel vinden.

De gevangenen zullen voortaan menschaardig behandeld worden. Zij zijn niet in de gevangenis om met het eten gestraft te worden, maar om hunne vrijheid te missen.”

Daarop onderhield hij zich met de gevangenen over hun werk en vernam dat zij veel moesten werken voor weinig geld.

„Ook dat moet ophouden,” zeide Raffles-Baxter. „De werkgevers worden door het werk der gevangenen rijk, omdat zij veel te weinig loon betalen.”

Dienzelfden namiddag bedankte Raffles-Baxter al de leveranciers, die zich niet naar hem wilden schikken.

Des avonds brachten de Londensche couranten zoo veel stof voor hunne lezers over de daden van den inspecteur van politie Baxter, dat menigeen van verbazing opkeek.

Niemand vermoedde, dat de groote John C. Raffles zijn handen in het spel had.

Alleen de „vloō” bleef hoogst kalm en zeide:

„Ik weet wat er gaande is.”

Zijn collega's wachtten tevergeefs op hetgeen hij verder wilde zeggen.

Dat hield hij voor zich, alleen aan zijn vrouw deelde hij het mede.

Toen deze het hoorde, riep zij uit:

„Hij is stapelgek!”

ELFDE HOOFDSTUK.

De politie-keizer.

Eulalia Quickebuik, de brave, tweehonderd pond wegende huishoudster van den inspecteur van politie, dacht net zoo over Baxters verbetering, als secretaris Marholm.

Toen Baxter den vorigen nacht niet thuis was gekomen, had zij zich daarover niet verwonderd, omdat dit zeer dikwijls gebeurde.

Toen Raffles-Baxter uit het hoofdbureau van politie na dienstdag in Baxters woning kwam, om ook daarvan bezit te nemen, zeide hij tot de brave huishoudster:

„Beste Eulalia — ik moet je mededeelen, dat ik van nu af aan een beter mensch geworden ben. Je zult nooit meer een kwaad woord van mij hooren. Ik zal je steeds voor alles dankbaar zijn. Als je weer eens reden tot klagen mocht hebben, schimp dan maar en zeg dan je meening, opdat ik mij betere.

Je zoudt mij een groot genoegen kunnen doen, als je mij al je wenschen, die ik voor je vervullen kan, wildet mededeelen.”

Ook de huishoudster dacht:

„De man is krankzinnig geworden.”

Maar daarna bedacht zij zich en wilde toch eerst de proef op de som stellen.

„U wilt een wensch van mij vernemen, mijnheer de inspecteur? Welnu, ik verzoek u om mij iederen dag een lood koffie meer toe te staan.”

„Het is goed, Eulalia. Ik weet, dat je zoo gaarne koffie drinkt, neem dus gerust iederen dag een lood meer.”

Door de vervulling van dezen wensch werd Eulalia vrijpostig:

„Verder wil ik u verzoeken, daar het werk mij, bij mijn zwaarlijvigheid, te moeilijk valt, er een werkvrouw op na te mogen houden.”

„Goed, Eulalia, doe dat, je moet je in acht nemen. Je ziet er buitendien in den laatsten tijd slecht uit. Een ontspanningsreisje zou je goed doen.”

„Ik zou mijn zuster gaarne eens willen bezoeken, maar heb er geen reisgeld voor.”

„Ik zal je het reisgeld geven. Zijn drie pond voldoende?”

„O ja — o ja — waarde, beste inspecteur van politie. Ach, wat bent u een goed mensch geworden.”

„Ja, dat ben ik ook. Uitgaan wil ik ook niet meer. Ik zal mijn gezondheid in acht nemen en steeds tehuis blijven. Bij het nachtbraken geeft men niet alleen zijn geld uit, maar verliest men ook zijn gezondheid en het haar van zijn hoofd.”

„Kom — kom — mijnheer de inspecteur, over het laatste kunt u tevreden zijn.”

„Neen — neen — ik weet het — ik voel het reeds in mijn haar — let maar eens op, goede Eulalia, binnen vier en twintig uren ben ik een kaalkop.”

De brave Iersche sloeg de handen samen en riep:

„Bij den besten zoon van mijn moeder, dat zou verschrikkelijk — dat zou ontzettend zijn. Den mooien baard hebt u reeds verloren — en nu ook nog het haar.”

„Ja — ja —” zuchtte Raffles-Baxter, „door mijn losbandig leven heb ik den baard reeds verloren en nu zal het haar spoedig volgen. Maar ik ben vermoeid en wil naar bed gaan.”

Toen de brave Iersche vast sliep, verliet Raffles het huis, om uit zijn villa alles te halen wat hij noodig had voor een verkleeding, die hij den volgenden morgen gebruiken moest.

Charly Brand, die de couranten gelezen had, ontving hem met blijdschap.

„Je hebt gekke dingen uitgehaald.”

„Hoe bedoel je dat, Charly?”

„Ik bedoel alleen menschievende dingen. Morgen is de laatste dag, dan zullen wij den inspecteur van politie Baxter weer uit den kelder naar zijn bureau sturen.”

Den volgenden morgen was het voor den eersten keer

niet noodig, dat de brave Iersche den inspecteur moest wekken.

Dienzelfden morgen liet Raffles-Baxter een groot aantal journalisten bij zich komen en sprak tot hen het volgende:

„Mijne heeren! Ge zult u misschien verwonderd hebben, dat ik sedert gisteren, uit kracht van mijne bevoegdheid, in de verschillende bureaux van politie en van de gevangenis diep ingrijpende veranderingen bevolen heb.

U zult wel gezien hebben, dat mijn ondergeschikte agenten het publiek met buitengewone voorkomendheid behandelen en beschonken of misdadigers als gentlemen naar de gevangenis brengen.

Ja, mijne heeren, ik heb ingezien dat het iedereen betaamt om zooveel mogelijk geduld te oefenen. Ik heb voorts ingezien, dat het voor ons, Engelschen, van groote waarde is, om tegenover de onzedelijke Staten van Europa, die monniken en nonnen uit hun land ver-

wijderen, wij juist het tegenovergestelde moeten doen en aan de ware godsvruchtigheid een plaats moeten overlaten.

Daarom deel ik u mede, dat ik er mede begonnen ben mijzelf te verbeteren en dat ik er mij voortaan op wil toeleggen om een vroom en zedelijk leven te leiden.

Ik machtig u om dit in de couranten te plaatsen.”

De middag-edities van de Engelsche couranten hadden tot opschrift:

„Baxter, de politie-keizer van Londen.”

Maar de „vloot” had een conferentie met den politiedokter en ook deze was van meening, dat de inspecteur van politie krankzinnig was geworden.

Voor al omdat de inspecteur Raffles-Baxter aan de „vloot” had medegedeeld, dat hij voelde hoe zijn zonden hem nu in het haar gestegen waren en dat hij hoopte dat zij met het haar, dat hij nu wilde laten knippen, voor altijd zouden verdwijnen.

Hij wilde het haar laten verbranden.

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Slot.

De inspecteur van politie had er twee dagen mee doorgebracht, om onder toezicht van den scheepskok Jim het hout te hakken en netjes op te stapelen.

Steeds opnieuw vervloekte hij zijn hartstochten, die hem op zulke kwade wegen gebracht hadden.

Hij bezwoer, dat hij zich nooit meer op verkeerde wegen zou begeven en van nu af aan een fatsoenlijk leven zou leiden.

Het was omstreeks drie uur des middags, toen Raffles, Mr. Sunday en Jim hem uit de gevangenis haalden en toestonden om zijn afgesneden broeksknoopen weer aan te naaien.

Met blijdschap verrichtte Baxter dit ongewone werk, want het was voor hem een bewijs, dat men hem eindelijk zijn vrijheid terug wilde geven.

„Wel,” zei Raffles. „Wij weten nu, dat u inderdaad de inspecteur van politie Baxter zijt. Wij willen u nu een vermaning medegeven. U moet in het vervolg uw zedeloosheid vaarwel zeggen en de Londensche dames niet meer lastig vallen. Wij — mijn vriend en ik — zullen nauwkeurig op u letten en wees er van overtuigd, dat het tot uw nadeel zal zijn, als ge uw vorig leven voortzet.

Het zal dan erger gaan dan dezen keer, waarbij gij uwen baard hebt verloren, een kies en het hoofdhaar moest missen, klappen krijgt en hout moest hakken. U kunt nu naar Londen terugkeeren.”

Baxter slingerde langs den weg, toen hij naar het station ging en was nog meer onder den indruk, toen hij te Londen aankwam.

Met een droevig gevoel ging hij een poosje op een bank in Regent Park zitten en bemerkte niet eens, dat een opzichtig gekleede dame, die langs de straten slenterde om met heeren kennis te maken, naast hem ging zitten.

Om een gesprek aan te knopen, vroeg zij hem:

„Zoudt u niet zoo goed willen zijn, mijnheer, om mij te zeggen hoe laat of het is?”

Daar Baxter geen horloge bij zich had, wist hij dat niet, en — ja — en —

Hij zag, dat de dame tegen hem lachte en dat gaf Baxter aanleiding om op te springen.

Verschrikt keek de dame hem aan en vroeg:

„Is u iets overkomen? Scheelt u iets? U ziet er zó treurig uit. Misschien kan ik u wat opvroolijken?”

Zij stond op om naar Baxter te gaan, die eenige schreden van haar af stond.

Maar hij wees haar af op een toon, alsof er een spook voor hem verschenen was en riep:

„Neen — neen — ik dank u, ik dank u.”

De dame ging nog een schrede vooruit, keek hem nog vriendelijker aan en fluisterde:

„Doe toch niet zoo vreemd.”

„Neen,” — schreeuwde Baxter, sprong eenige schreden achteruit, liep tegen een boom aan, zoodat hij een gevoeligen stoot kreeg, keerde de dame den rug toe en liep, zoo hard als hij loopen kon, weg.

„Goddank,” fluisterde hij bij zich zelve, „ik ben gered.”

Daarna nam hij een auto en reed naar het hoofdbureau van politie.

„Waarom kijk je mij toch aan als een idioot, jij dik-koppige Ier, jij grootste os van deze eeuw!” schreeuwde hij tegen een agent in de gang van het hoofdbureau van politie, toen hij naar zijn vertrek ging.

„Vergeef mij, mijnheer de inspecteur,” antwoordde de agent op zachten toon, „ik heb mij niet veroorloofd u aan te zien, maar ik keek waarschijnlijk, zonder dat u het bemerkte — naar een anderen kant. Vergeef mij, mijnheer de inspecteur, dat ik u, zonder het te willen, boos gemaakt heb!”

Baxter keek den agent van onder tot boven aan. Zou de kerel gek of dronken zijn? Zulk een taal had hij nog nooit van een agent gehoord.

Opeens hoorde hij gezang. Het was juist de tijd, waarop de dagdienst gesloten werd.

Baxter bleef verwonderd staan en keek om.

Bevond hij zich in het hoofdbureau van politie of in een kerk?

Maar dat was toch koraalgezang.

Snel ging hij door de gang en kwam in de groote zaal, waar verscheidene honderden agenten van het hoofdbureau bijeen waren en met gezangboeken in de hand de door Raffles bevolen liederen zongen.

Zij lieten zich door het verschijnen van Baxter volstrekt niet storen, maar brulden, om hun ijver te toonen, met verdubbelde krachten.

Daar Baxter niet vroom was, vluchtte hij als het ware naar zijn bureau.

Maar ook hier stonden de „vloer” en de overige bureaubeamtenden dezelfde koraalliederen te zingen.

Ook zij verdubbelden hunne krachten, toen Baxter verscheen.

Baxter verdween in zijn bureau. Uitgeput viel hij op een stoel neer en wachtte op de „vloer”.

Eindelijk was het lied geëindigd en kwam de „vloer” binnen.

„Wat is dat voor een gezang?” vroeg hij aan de „vloer”.

Marholm keek hem verwonderd aan en antwoordde: „Maar mijnheer de inspecteur, u hebt dat zelf bevolen!”

„Ik?” Baxter sloeg met de vuist op tafel. „Dat is niet waar!”

De „vloer” begon te lachen:

„U wilt u een grap veroorloven, mijnheer de inspecteur; overigens feliciteer ik u er mee, dat de duivel met uw haar in de lucht gevlogen is.”

„Je bent gek!” schreeuwde Baxter, „je bent krankzinnig geworden! Wat gaat jou mijn haar aan?”

„Maar mijnheer de inspecteur — u hebt mij dat dezen morgen toch zelf verteld.”

„Houd toch op, ik ben hier niet eens geweest!”

De „vloer” was met één sprong uit het bureau verdwenen.

Woedend keek Baxter naar het schrijfbureau en zag dat daar een ongeopende brief lag, waarop met vette letters geschreven stond:

„RAFFLES”.

In verzoeking.

Falsterbo, het vergeten, stervende Falsterbo ligt eenzaam en verlaten, wordt door niemand opgemerkt. De herfstwind waait over de lage huisjes, de met schuim bedekte golven rollen over het armzalige strand en aan de takken der pijnboomen hangen vlokkige, trillende schuimbollen, die de zee daarop heeft geworpen.

Zij zien er uit als half bevroren tranen, wanneer zij nat-glinsterend neerdruppelen, om in het onverzadigbare duinzand te verdwijnen.

Het geloei van den storm, het ruischen der golven, het suizen der boomen, maken het geluid van mensche-lijke schreden onhoorbaar.

Een blonde reus gaat in de richting van het strand. Gaat? Neen, hij sluipt tusschen de pijnboomen door, en ofschoon hij het niet kan verhinderen, dat het zand onder zijn voeten knarst, hij kan zich toch een goed stuk kleiner doen schijnen, door gebukt tusschen de jonge boomen voort te gaan.

Ongezien komt Lars Moen aan het strand.

Daar liggen de visschersbooten in de anders zoo heldere, ondiepe haven, die evenwel vandaag de roode zee-grasweiden, waarmede zijn bodem is versierd, niet laat zien.

„Jörgen Asbjörnson” staat op den plompen boeg van een der schepen. „Asbjörnson”, de naam, dien Lars Moen zoo innig haat, als niets ter wereld. Zoo heet ook Ingrid, de schoonste vrouw van Falsterbo; Ingrid, die Lars Moen meer bemint dan alles wat op de wereld bestaat.

Zij was eens zijn bruid, totdat haar moeder haar had toegezegd aan den rijken Jörgen van het naastbijliggende eiland — en nu is zij de vrouw van dien woese-

ten drinkebroer, nu is zij even ongelukkig als hij, die nu met droefheid aan haar denkt, wiens anders zoo zachte oogen nu dreigend op de boot rusten, die Jörgen Asbjörnson tot haar brengen zal.

Daarnaast schommelt een andere boot. Zij is klein en sierlijk, en danst door haar kleiner gewicht veel hooger dan de eerste op de golven, die haar heen en weer slingeren.

Juist als bij Lars Moen een verschrikkelijke gedachte opkomt, stoot de slanke spits van zijn bootje tegen het vaartuig van Jörgen en met zulk een geweld, als wilde het kleine ding het in den grond boren!

Lars springt er in. Hij overtuigt zich met een blik langs het strand, dat geen menschelijk oog zijn handelingen kan bespieden en legt zijn boot boord aan boord met die van zijn doodsvijand. Een scherp mes blinkt in zijn hand. Een paar stooten — en Jörgen, die juist boven in de herberg van zijn mede-drinkebroers afscheid neemt, staat hem niet langer in den weg.

Heeft het water maar eerst een kleine opening gevonden, waardoor het in de boot kan komen, dan zal het op de urenlange vaart wel vergrooten — Ingrid is van haar pijniger bevrijd.

Lars Moen volvoert zijn voornemen niet. Hij verbleekt. Het mes ontglipt aan zijn vingers en hij slaat zijn handen voor het gelaat.

Lang zit hij zoo in zijn broos vaartuigje, het eenige, wat hij van zijn ouders heeft geërfd.

Hij voelt het niet, dat de golven tegen hem aanklotsen, hij voelt het niet, dat de wind door zijn haren woelt; hij weet alleen, dat hij een slechte daad had willen begaan en bittere schaamte vervult zijn ziel.

„Neen, Ingrid, neen, zoo wil ik je niet helpen — maar te vergeefs zal je niet geklaagd en mij om hulp gevraagd hebben”.

Glimlachend maakt hij zijn boot los en stoot van den oever af.

Buiten, ver van de riffen verwijderd, trekt hij de riemen in. Het is reeds bijna donker geworden. Als een hel-witte streep ziet hij het strand daar in de verte, en hier en daar zijn de golven met schuimkoppen bedekt.

In zijn hand heeft Lars een stukje papier. Weken geleden had Ingrid hem dat gezonden. Er staat een verzoek, een bede om hulp op. Lars heeft het briefje honderdmaal gelezen en telkens balde hij daarbij zijn vuisten, telkens was hij diep verontwaardigd.

Dit briefje drijft hem er toe, zich nu op zee te begeben. Lars kan Ingrid niet vruchteloos laten smeeken.

Zwijgend staart hij op het papier, en al is het nu ook veel te donker, om het schrift te kunnen lezen, hij ziet het toch — letter voor letter — want de haat en de liefde lichten hem daarbij voor; het helle schijnsel van den vuurtoren verlicht de golven en doet duidelijk zien, dat het gelaat van den jongeling wild en door haat vertrokken is.

Toch kan men het hem aanzien, dat het gewoonlijk een zachte en kalme uitdrukking heeft, maar om te blijven wat de natuur van ons gemaakt heeft, veroorloven ons het noodlot en de menschen dikwijls niet. Toen het vuurtorenlicht werd aangestoken, greep Lars snel naar de riemen, en eenige slagen brachten hem in de schaduw van den slanken toren.

Verlangend turen Moen's oogen op het land, dat door de duisternis slechts moeilijk te zien is. Daar verschijnt een lichtje, dat langzaam omhoog gaat. Hij weet, dat nu zijn vijand zijn boot in orde maakt. Het is Jörgen, die de lantaarn aan den leinen mast van zijn haringscheepje heeft opgeheschen, Jörgen, die het witte zeil heeft opgezet, dat nu als een groote zwaan zich voortbeweegt en helder zichtbaar wordt, wanneer het in den lichtkegel van den vuurtoren komt. In onverklaarbaar vreemde zigzaglijnen vaart het schip voort.

„Is hij dol?” denkt Lars Moen. „Hij vaart regelrecht op de klippen toe!” Waarlijk, Asbjørnsen houdt een gevaarlijken koers. Het schijnt wel, of hij den dood roekt — zoo onbestuurd laat hij zijn boot voortdrijven. Blijkbaar heeft hij den goeden stroom verlaten en

drijft nu in het altijd rustelooze water, waardoor het verwijderde Falsterbo-rif zoo gevaarlijk is.

Lars Moen klemt zijn lippen vast op elkaar en in stomme verbazing staart hij op het zwevende lichtje, dat met Jörgen's boot op en neergaat.

„Wil je mij ontkomen? Vermoed je soms, dat je een strijd te wachten staat, waarin je, naar ik hoop, het onderspit zult delven?” murmelt Lars grimmig. Met een paar riemslagen stoot hij zijn scheepje voort. Nu is het hem mogelijk, het gevaar geheel te overzien.

Groen-glazig ligt de zee voor hem, en alleen daar, waar een der lange golven rolt, fonkelt een bleekgouden streep. Het maanlicht breekt door de wolken heen en ver schemert de zacht bewogen vlakke.

De klippen — blanke reuzenlichamen gelijk — baden in de hoogopgaande golven, die er tegen breken. Daarheen zweeft het licht, dat Moen aanwijst, waar zijn doodsvijand is.

Wat wil hij daar toch, hij, die hier vreemd is en het gevaarlijke water niet genoeg kent. Daar is geen doorvaart, en wat er als een doorvaart uitziet, dat is juist de gevaarlijkste plek, de altijd kalm uitzierende draaikolk, die alles meesleept wat in zijn nabijheid komt.

Een glimlach, waarin woeste vreugde ligt uitgedrukt, speelt om de lippen van den jongen schipper.

Zoo zou alles zijn opgelost, opgelost zonder zijn toedoen, en Ingrid zou vrij zijn en...

In de stilte van den nacht klinkt klokgelui. Het oude, half onder het zand begraven kerkje van Falsterbo spreekt tot de inwoners.

Een siddering vaart Lars Moen door de leden, de lach verstomt op zijn gelaat.

„Gij zult geen kwaad met kwaad vergelden”.

Dat was de tekst geweest, waarover den vorigen Zondag de grijze predikant zijn gemeente had toesproken.

Het luiden van de klok roept dit weer in zijn ~~wt~~ innering terug.

Op hetzelfde oogenblik grijpt hij naar de riemen en vliegt zijn boot, als door engelen gedragen, door den stroom. Dan kampen zijn armen met de in elkaar verwarde stroomingen, waarop het zeil van Jörgen's boot nu eens slap hangt, dan weer eens bol staat en voortdurend op en neer danst. Het schijnt hem toe, alsof hij zijn vijand nooit zal bereiken, en dat komt hem voor als een straf, als een vreeselijke straf, die hem altijd zal blijven drukken.

„Goede God, sta mij bij!” steunt hij, en ook zijn riemen steunen en de wanden van zijn boot kraken.

Dat heeft God gehoord!

De maan schijnt nu zoo helder, alsof het dag was, zij wil blijkbaar den berouwwollen jongeling helpen, en het water voert de boot naar hem toe, waarop vroeger zijn oog wraakzuchtig heeft gestaard, en die hij nu vol innig medelijden tracht te bereiken.

Hij gevoelt zich verlicht, als hij het vaartuig heeft bereikt en er op is overgestapt. Het zeil, door zijn bewaamde hand vlug ingehaald, valt en daarmee is het grootste gevaar voorbij.

In een paar minuten heeft Lars het plumpe vaartuig in veiligheid gebracht en nu eerst vindt hij tijd, om zich over Jörgen te verwonderen, die in een hoekje zit neergehurkt en zonderlinge alleenspraken houdt. Hij doet niets dan schelden en klagen.

„Je bent zeker weer dronken, Asbjørnsen. Anders zou je je boot niet zoo hebben laten drijven, waarheen zij wilde.” Zoo begint Lars Moen zacht, als iemand, die een groote schuld wenscht goed te maken.

Jörgen gromt een onverstaanbaar antwoord en heft daarbij zijn hoofd op.

De jonge visscher ziet nu dat Abjörnsens gezicht door den roes verwilderd en verwrongen is, en dat zijn kleeren met bloed, dat van zijn voorhoofd druppelt, doortrokken zijn.

„Die vervloekte ketting!” brømt Asbjørnsen, als Lars naar de oorzaak dier verwonding vraagt, „dat vervloekte ding vloog mij in het gezicht, toen ik de boot losmaakte.”

Nu weet Lars waarom het vaartuig aan zich zelf was overgelaten. Zwijgend roeit hij den gehaten, den verachtelijken terug; zwijgend draagt hij den bewusteloozen naar de herberg, waar hij hulp vindt, en daarna, uren later, zit Lars voor zijn armoedig huisje en staart troosteloos droef op de zee.

De tevredenheid, die hij gevoelde, omdat hij zijn verschrikkelijk voornemen niet ten uitvoer bracht, is al lang voorbij, ook het gevoel van trots, dat hij over de overwinning op zich zelf had.

Hij weet nu, dat hij niets goeds, maar ook dat hij niets slechts gedaan heeft.

Hoe weinig is men echter voor God en voor zijn geweten, wanneer men niets meer dan nu juist geen moordenaar is!

Lars Moen is zeer terneergeslagen, hij is troosteloos. Vandaag, voor en na de verzoeking, heeft hij het innerlijker dan ooit te voren mee-gevoeld, hoe vreeselijk Ingrid, door het samenleven met dezen verdierlijken

man, lijden moet — en helpen — neen, helpen kan hij haar niet.

Hoe zou hij dat moeten aanleggen? En wat had hij gehoopt, toen zij hem schreef: „Is er dan geen redding mogelijk uit zulk een ellende?”

„Neen — er is er geen!” jammerde Lars Moen.

Op dit oogenblik komt Sten Broken, de herbergier, op hem toe.

„Je moet bij Jörgen komen. De dokter is juist weggegaan.”

Lars volgt Sten Broken.

Zij staan aan het bed van Jörgen. De verwonde slaat zijn matte oogen op, die beginnen te schitteren, zoodra hij zijn redder herkent.

„Je hebt mij gered,” zegt hij heesch, „ik zal je daarvoor betalen — een gewezen minnaar van mijn Ingrid wil ik niets schuldig zijn.”

„Ik heb je gered, Jörgen Asbjørnsen; maar dank mij daarvoor niet, want eerst heb ik je willen dooden, hoor je 't? — omdat je Ingrids beul bent. Houd dus je dank en je betaling en behandel je vrouw wat beter, opdat het mij niet zal berouwen, dat ik zoo weekhartig tegenover je geweest ben.”

Hij, tot wien deze harde woorden gericht zijn, springt in zijn bed overeind.

„Je wildet me vermoorden?”

„Ja, vermoorden, want je bent slecht en ik verlangde naar je dood.”

„Verlangde? Je verlangt er nog naar!” schreeuwde Asbjørnsen — maar Lars schudt het hoofd.

„Neen, en van mijn haat heb je niets te vreezen!” sprak deze ernstig.

Asbjørnsen gelooft hem; nog nooit heeft iemand aan de woorden van den jongen schipper getwijfeld — en in plaats van angst, vervult nu woede de ziel van den slechten man.

„Maar je denkt toch nog aan Ingrid, je bemint haar nog! Dat doet me plezier, want het is voor jou een kwelling! Ja, voor jou, die niet eens moed genoeg had, om je doodsvijand uit den weg te ruimen! Je had me zoo zeker in je macht en je verpleegde mij als een vrouw! En in het vervolg zal je me moeten bewaken als je oogappel, want, als na vandaag Jörgen Asbjørnsen een ongeluk zou overkomen, zou Sten Broken aan de menschen vertellen, wie daar aan schuld heeft.”

„Waartoe sloof je je toch zoo uit?” merkt Lars op,

„je ziet er slecht uit, het zal je geen goed doen.”

Jurgen vervolgt grijnzend: „Ben je bang voor mij? heb maar geen zorg. Ik heb nog... geen... lust in het sterven Ingrid — — — duivels! — — — Wie slaat mij daar? Lars — help me — — help — —”

nog een zucht — daarna sluit hij de angstig-starre oogen het blauw-roode gezicht verbleekt en zijn uitgestrekte arm zinkt neer.

De oude herbergier, die lang niet zoo in de war is als Lars, treedt op het bed toe en zegt:

„Een veel te schoone dood voor zoo'n ouden zondaar!”

Lars Moen gaat naar buiten; onwillekeurig heft hij zijn armen op, terwijl zijn blikken zich richten op het eiland, waar Ingrid woont.

„Vrij,” jubelt hij, „vrij — zonder misdaad!”

De volgende aflevering (No. 105) bevat:

De Woekeraar gestraft.

Het Vreemdenlegioen.

**EEN DUIVELSCH
VERBOND**

**LIST, BEDROG EN
GEWELD**

**AAN DEN IN GANG
VAN DE HEL,**

**DE LAATSTE GROE-
TEN v/h VADERLAND,**

**DE LAATSTE
ANKERPLAATS**

**DE HEL VAN
SIDI-BEL-ABBES**

is het, dat de **slachtoffers van het Vreemdenlegioen** voor vijf jaren bindt.

zijn de lokmiddelen der **gewetenlooze werwers van het Vreemdenlegioen.**

in het fort St. Jean te Marseille, worden de **slachtoffers van het Vreemdenlegioen** het eerst ondergebracht. Dan begint de reis.

witte meeuwen, vergezellen het **transport der wanhopige recruten van het Vreemdenlegioen.**

van het leven: het fort St. Theresia in Oran, en de **laatste hoop van den kolonist** is verdwenen. Thans nadert

of Saida, de garnizoensplaats van de kolonialen, en nu begint het **vreeselijk lijden, het Legioen.**

De waarheid omtrent het Vreemdenlegioen

vernemen de ongelukkigen, die zich door hun zucht naar avonturen of door gewetenlooze ronselaars of wegens begaan van kleine, in het vaderland bedreven, dwaasheden hebben laten verleiden of zich genoodzaakt zien om nu vijf jaar onder de Fransche vlag te gaan dienen, eerst nu.

Een derde slechts van het Vreemdenlegioen zijn Franschen.

De soldij bedraagt 2½ cent per dag.

80 op elke honderd kolonialen zien hun vaderland nooit terug, rusten in vreemde aarde en zij, die terugkeeren, zijn ziek naar lichaam en ziel, want het aantal van hen, die in de woestijnen van Afrika, door het moordend klimaat van Tonkin, door de speren der Sakalaven in Madagaskar of door de Marokkaansche Kabylen zijn gevallen, **overtreft verre het sterftecijfer van den Fransch-Duitschen oorlog van 1870—71.**

Ontbering, ziekte, afzichtelijke wonden, onmenschelijke discipline, afmattende tochten, strijd en de ellende, — dat is

Het loon van den koloniaal: Een graf in het woestijnzand!

Het verlangen om avonturen te beleven, drijft duizenden en nogmaals duizenden jonge mannen in het Vreemden legioen. Hun dorst naar roem, de zucht gevaren te trotseeren, worden op gruwelijke wijze bevredigd, **want het leven van den koloniaal is een aansenschakeling van avonturen en gevaren**, welke hij moet doorstaan onder barbaarsche wilde volksstammen, onder beesten in menschengedaante en onder verscheurende dieren. Daarom is het de bedoeling van dit werk door alleszins betrouwbare verhalen licht te verspreiden over de donkere gebeurtenissen die zich afspelen in het Vreemdenlegioen.

Ieder deel brengt een afgerond verhaal over de **avonturen der kolonialen in het Vreemdenlegioen.** De geschiedenissen zijn op waarheid gebaseerd.

De Verhalen van het Vreemdenlegioen

zijn een getrouwe afspiegeling van de lotgevallen en het lijden van de Europeesche jongelingschap in het Legioen.

Ze zijn een waarschuwing voor Europa's zonen, want ons devies moet luiden: **Elke jongeling diene zijn eigen vaderland!**

De prijs van elke aflevering met gekleurden omslag is slechts 10 cents (25 centimes)

Elke veertien dagen verschijnt een nieuwe aflevering.

De titels der eerste verhalen zijn:

Afl. 1: Ten doode opgeschreven.

Afl. 3: Voor den Krijgsraad.

Afl. 2: De Crapaudine — een verboden straf.

Afl. 4: De aanslag op den Postwagen.

Te verkrijgen in elken boekwinkel; indien niet verkrijgbaar, ontvangt men de gewenschte afl. tegen toezending van tien cent aan den

Roman-Boekhandel vh. A. EICHLER, Heerengracht 313, Amsterdam

UTRECHT, 12 Januari 1913

*Aan de Directie van de E. N. R.
voorh. H. Burgers.*

Mijne Heeren.

Ondergeteekende verklaart, dat aan hem ongeveer 18 jaar geleden uit de

Burgers E.N.R. Rijwielfabriek

een SOLIED RIJWIEL is geleverd, dat door hem steeds is gebruikt en thans, gerepareerd, nog in uitstekenden staat verkeert.

Hoogachtend,

Dr. L. VERMANDE.